

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

липень 2006. ч. 12

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

КОАЛІЦІЙНІ ІГРИ

Спостерегаючи за створенням коаліції протягом останніх трьох місяців, можна було заплутатись у масі суперечливих повідомлень, що кожного дня з'являлися у пресі. Для прикладу, список одних тільки заголовків "коаліційних" новин, що з'явилися за цей період на одному з популярних інтернет-видань, "Українська Правда", займає вісім сторінок дрібного тексту. Читається легко, часом весело. Аж поки не стає зрозуміло, чим на цьому базарі торгували, і що насправді стоїть за красномовними деклараціями деяких сил, що позиціонують себе як самовідданих борців за демократію і щастя для народу. Значно скорочений щоденник "коаліційних ігор" виглядає так:

- 27.03.06, 18:37 Ющенко оголосив, хто переміг на виборах
- 30.03.06, 12:32 Мороз поки не підписав меморандум і хоче кожному восьму посаду
- 03.04.06, 11:11 Тимошенко не хоче бути спікером
- 05.04.06, 13:29 ЯНУКОВИЧ ХОЧЕ СОБИ ПРЕМ'ЄРА, ВІЦЕ-ПРЕМ'ЄРІВ І УВЕСЬ ЕКОНОМІЧНИЙ БЛОК
- 06.04.06, 12:40 Нашоукраїнці поки портфелі не ділили, але Тимошенко не хочуть
- 06.04.06, 15:05 Тимошенко знає, що "хлопці" з "Нашої України" готові "з'їсти руку" за крісло
- 09.04.06, 16:24 ЯНУКОВИЧ ХОЧЕ ПОСАДУ СПІКЕРА
- 18.04.06, 12:36 ТИМОШЕНКО ВІДДАЛА КРИСЛО СПІКЕРА МОРОЗУ і не хоче Нацбанк
- 18.04.06, 16:51 СПУ ПРОСИТЬ ВІДДАТИ ТИМОШЕНКО ПРЕМ'ЄРСТВО
- 18.04.06, 17:16 ЮЩЕНКО НЕ ВИЗНАЄ ШАНТАЖУ І УЛЬТИМАТУМІВ
- 19.04.06, 16:48 Якщо Тимошенко не стане прем'єром, вона влаштує переворот і імпічмент Ющенка?
- 19.04.06, 18:15 "НАША УКРАЇНА" НЕ ЗАХОТІЛА ЗДАВАТИСЯ ТИМОШЕНКО
- 20.04.06, 12:06 Тимошенко в боротьбі за крісло атакувала Ющенка з нового фронту
- 28.04.06, 15:31 БЮТ і "Наша Україна" сваряться, у кого більші апетити і ложки
- 28.04.06, 18:06 Тимошенко вчепилася в прем'єра "мертвою хваткою"
- 15.05.06, 12:20 Тимошенко вже поділила прем'єра і спікера між собою і Морозом
- 15.05.06, 14:30 "Наша Україна" вступила у боротьбу за спікера
- 18.05.06, 13:28 Мороза хилить до прем'єрства і половини Тимошенко
- 21.05.06, 17:55 Мороз і Тимошенко приготували "Нашій Україні" договір з ультиматумами
- 22.05.06, 13:30 "Наша Україна" обіграла Тимошенко і Мороза
- 23.05.06, 13:36 СПУ відмовилось виносити Тимошенко за рамки
- 24.05.06, 13:48 В "НАШІЙ УКРАЇНІ" НЕ ЗНАЛИ ПРО "КУЛЬБИТ" ТИМОШЕНКО З МОРОЗОМ?
- 06.06.06, 16:12 СТАТИ ПРЕМ'ЄРОМ ТИМОШЕНКО ЗАВАЖАЄ СПІКЕР ПОРОШЕНКО?
- 07.06.06, 11:01 Нашоукраїнці образились на ультиматум Мороза, але хочуть коаліцію
- 07.06.06, 13:40 Тимошенко ходила домовлятися про Нацбанк?
- 07.06.06, 17:08 ЮЩЕНКО ПРИЙНЯВ ПРАВИЛА ІГРИ ТИМОШЕНКО
- 09.06.06, 16:02 ЮЩЕНКО ПРОПОНУЄ ТИМОШЕНКО ВИБРАТИ АБО ПРЕМ'ЄРА, АБО СПІКЕРА
- 13.06.06, 10:43 Мороз сказав, що не відступиться від свого
- 13.06.06, 11:57 "НАША УКРАЇНА" РОЗСВАРИЛАСЯ З ТИМОШЕНКО І МОРОЗОМ І ХОЧЕ СВОГО ПРЕМ'ЄРА
- 13.06.06, 18:42 Коаліція зірвалася, бо Тимошенко хотіла рятувати Україну тільки як президент?
- 14.06.06, 10:27 МОРОЗ ВІДМОВИВСЯ ВІД СПІКЕРСТВА
- 14.06.06, 21:58 "Регіони" поміняють спікера Єханурова на прем'єра Януковича?
- 16.06.06, 11:23 Мороз підозрює, що Янукович запропонував "Нашій Україні" вигідніший варіант
- 17.06.06, 11:18 Тимошенко почала операцію тиску на Ющенка
- 17.06.06, 16:36 Тимошенко і Мороз відмовилися від посад Ющенка
- 18.06.06, 17:41 "Наша Україна" пропонувала Морозу спікерство і прем'єрство
- 19.06.06, 10:24 Трійка домовилася про держсекретарів та бюро
- 19.06.06, 13:03 Соціалісти згодні на спікера Єханурова?
- 19.06.06, 15:05 "Наша Україна" виставила Тимошенко вимогу залишити Луценка
- 19.06.06, 16:18 ЯНУКОВИЧ ВІДДАЄ "НАШІЙ УКРАЇНІ" ПОСАДУ ПРЕМ'ЄРА
- 19.06.06, 17:36 "Наша Україна" розтягнулася "у шпагаті" між Тимошенко і Януковичем?
- 20.06.06, 10:40 РЕГІОНИ ПОСТАВИЛИ СВІЙ КОАЛІЦІЙНИЙ УЛЬТИМАТУМ
- 20.06.06, 16:50 БЮТ підписав угоду, а "Наша Україна" "виторгувала" собі одного силовика
- 21.06.06, 10:17 ПІСЛЯ ПРЕМ'ЄРА ТИМОШЕНКО ВІЗЬМЕ МІНФІН, А "НАША УКРАЇНА" – МІНІСТРА МВС
- 21.06.06, 10:24 ЯНУКОВИЧІ ЗНОВУ ШАНТАЖУЮТЬ
- 21.06.06, 18:57 МОРОЗ ДУМАЄ, ЩО СЛОВА ЮЩЕНКА МАЛО ВАЖАТЬ, І СТАВИТЬ НОВУ УМОВУ
- 21.06.06, 23:32 Крім Порошенка, у "Нашій Україні" спікером хоче стати Кінах
- 22.06.06, 10:51 ТИМОШЕНКО ОГОЛОСИЛА ПРО СТВОРЕННЯ КОАЛІЦІЇ

За матеріалами інтернет-видання "Українська Правда": www.pravda.com.ua
для ОВ підготував Олег Петрів

Магічне число українського парламентаризму - 239

Саме стільки депутатів налічує нова парламентська більшість, сформована фракціями БЮТ, НУ та СПУ, яку тільки що тремтячим голосом оголосив, мабуть вже бувший "вічний" віце-спікер Верховної Ради Адам Мартинюк. Прізвища 4 "отступників" або прогульників, що не ввійшли в коаліцію, поки не відомі. Іронія долі полягає в тому, що 239 депутатів налічувала комуністична більшість в першій Верховній Раді України - так звана "група 239", яка пропрацювала весь термін діяльності першого скликання Верховної Ради.

З історії конституції в Україні

Цей рік став ювілейним. Окрім 15-річчя проголошення незалежності України ми відзначатимемо десятиліття ухвалення конституції України. У нас в справі побудови конституційного апарату не найсолідніший досвід в світі. Першим конституційним актом в світі був конституційний договір «Вивід прав України», прийнятий на козацькій раді в Бендерах 7 травня 1710 року скріпений підписом гетьмана Пилипа Орлика. Він вперше в світі розмежував владу на гілки: законодавчу, виконавчу і судову та встановлював відносини між ними. Найвищим органом влади в Україні вважалася загальна козацька рада, виконавчу владу представляла генеральна старшина на чолі з гетьманом, причому кожен старшина мав повноваження сучасного міністра (писар – МЗС, бунчужний – МВС, підскарбій – міністра фінансів і т.і.).

Судова влада концентрувалася в руках генерального судді, що мав свій апарат. Ухвалення подібного договору не було спонтанним, просто Пилип Орлик, що був при попередньому гетьмані Івані Мазепі генеральним писарем, виклав на папері звичаї, по яких жила Україна декілька століть перед тим.

Всі посади були виборними і обиралися на рік, що було найбільш розумним, якщо врахувати сучасну ситуацію в країні. Якби сучасні депутати знали, що через рік з їх запитають за виконані ними обов'язки, то вони навряд чи чотири місяці вдавали, що хочуть створити коаліцію.

Відповідь перед громадою тримали строгий, старшину, що іноді зарвалася, топили в Дніпрі. Оскільки «Вивід має рацію України» був прийнятий в Бендерах (Молдова), то він отримав назву Бендерської конституції.

Враховуючи напівколоніальне положення гетьманської України, «Вивід» в Україні майже не застосовувався. Перша конституція в зарубіжній Європі – «Декларація прав людини і громадянина» – була прийнята в революційній Франції в 1789 році, а знаменита конституція США – в 1791 році. Таким чином Україна випередила в конституційному процесі Європу на 79 років, США – на 81, а найближчу сусідку і вічну суперницю Польщу - на 84 роки (перша польська конституція була прийнята 1794 року). У Росії перша конституція була прийнята при більшовиках – 1918 року.

Наступний конституційний акт – конституція «Руська правда» - вийшов з-під пера полковника Павла Пестеля в 1818 році. «Російська правда» з'явилася програмою Південного товариства декабристів, організованого в Кам'янці (тепер райцентр Черкаської області) і передбачала у разі перемоги декабристів встановити в Росії республіку з виборними органами влади з повною ліквідацією монархії і кріпацтва. В той же час активний член Південного товариства підполковник Сергій Муравйов-Апостол (внук українського гетьмана Данила Апостола) відстоював позицію незалежної України і вимагав включити це в «Руську правду». Конституційний акт підготувало і таємне Кирило-Мефодіївське братство, організоване 1846 року в Києві українськими інтелігентами. Його написав відомий історик і громадський діяч Микола Костомаров під назвою «Книга буття українського народу». «Книга» відстоювала слов'янофільські

позиції з креном у бік україноцентризму. Майбутнє слов'янського миру «братчики» бачили в створенні могутньої панслов'янської федерації зі столицею в Києві. «Книга» передбачала поділ влад за старою українською традицією.

Перша діюча конституція України була прийнята 29 квітня 1918 року в Києві, проте продіяла вона недовго - ...кілька годин. Німці зробили державний переворот і посадили на гетьмана генерала Павла Скоропадського, який анулював конституцію. Скоропадський у свою чергу прийняв «Закони про тимчасовий державний устрій України. Про гетьманську владу», в якому поділив народ на громадян і козаків. Демократичні принципи: поділ влади і виборне право в «Законах» не визначалися.

Наступна Конституція УНР була прийнята в 1919 році, проте Україна жила по ній недовго. У листопаді 1920 року більшовики повністю захопили територію УНР.

Більшовики того ж 1919 року прийняли конституцію Української соціалістичної радянської республіки, яка з невеликими змінами повторювала конституцію РСФРР, прийняту в липні 1918 року. Подальше злиття формально незалежних одна від одної радянських республік в Союз радянських республік спричинило ухвалення в 1924 році спільної конституції СРСР, що вносилася з невеликими змінами, внесеними ухваленням формально нових конституцій СРСР 1936 і 1977 років, до 1991 року. Разом з тим в УРСР приймалася своя конституція (у 1925, 1937 і 1978 роках), яка була калькою союзної конституції, за цією конституцією вже незалежна Україна жила до 1995 року. Спроба президента Леоніда Кравчука

прийняти розроблену в 1992-1993 роках конституцію України не увінчалася успіхом. 8 червня 1995 року всі гілки державної влади і політичні партії підписали конституційний договір, що діяв до 1996 року.

На початку 1996 року спеціально створена з представників політичних фракцій парламенту комісія Верховної Ради почала роботу над новим проектом конституції України. Її очолював депутат Михайло Сирота. Положення конституції неодноразово перероблялися, але спроби політичних партій перетягнути «ковдру» конституції в свою сторону отримували відсіч Сироти.

27 червня 1996 року Михайло Сирота впродовж 14 годин стояв на трибуні Верховної Ради, зачитуючи всі статті майбутнього основного закону держави. Конституція приймалася постатейно, тобто нардепи голосували за кожну статтю конституції. Зрозуміло, що обговорення і ухвалення конституції розтягнулося на всю ніч до ранку. Тому ухвалення конституції називають конституційною ніччю. Як би там не було, вранці 28 червня 1996 року Україна отримала конституцію, по якій ми живемо досі. Під час Помаранчевої революції, 8 грудня 2004 року було прийнято під тиском СПУ рішення про конституційну реформу, яка вступить в дію з 1 січня 2006 року. Проте після півроку після цього так ніхто не може сказати, що ця реформа є, і що чекає Україну в результаті її ухвалення. Отже, в дні 10-річчя ухвалення конституції України, конституційний процес у нас продовжується. А коли закінчиться, про це не може сказати ніхто. З Днем Конституції, Україно!

Вадим Джувага

У вітчизняних ЗМІ чимраз частіше та певніше з'являється інформація, що негаразди українського політикуму криються не у "любих друзях" чи прихованих воріженьках, а у звичайних завидках двох жінок, які змагаються між собою красою і популярністю не тільки у гламурних журналах...

Криміногенна ситуація в Україні у 2005 році

У 2005 році до органів внутрішніх справ надійшло майже 2,4 млн. заяв та повідомлень, з яких 485,7 тис. злочинів загальнокримінальної спрямованості. Розкрито 335,3 тис. злочинів, з них 130,3 тис. тяжких та особливо тяжких, 25,3 тис. злочинів минулих років. Зменшилася кількість виявлених організованих груп і злочинних організацій (551) та осіб (2,2 тис.), які вчинили злочини в складі ОЗГ. Органами внутрішніх справ виявлено 35 фактів бандитизму та 19 – створення злочинної організації. Задokumentовано та припинено діяльність 37 організованих злочинних груп торговців людьми. Виявлено 65 тис. злочинів у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, На території країни зареєстровано 11 тис. злочинів, пов'язаних із незаконним поводженням зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами. Вилучено майже 3,1 тис. одиниць вогнепальної зброї, у т.ч. 1,2 тис. нарізної, 410 гладкоствольної, а також 225 саморобних вибухових пристроїв, 1,2 тонн вибухових речовин, 428 гранат та 147 тис. набоїв.

НАРОД НЕ ПРОТИ ПАТРІАРХАТУ УГКЦ

Результати соціопитування серед вірних та представників УГКЦ щодо патріархату яке провів Центр з інформаційних проблем територій НАН України на замовлення створеного нещодавно громадського руху "За патріархат УГКЦ" показали, що **40% греко-католиків навіть не чули про те, що у своєму заповіті Патріарх УГКЦ Йосиф Сліпий закликав вірних добиватися офіційного надання їй статусу патріархату.** Зараз серед українців є близько 7 млн греко-католиків, з них близько 4,5 млн проживає за межами України

На Україні оголошено конкурс на краще висвітлення діяльності УПА

В Україні оголосили конкурс на краще висвітлення в ЗМІ діяльності Української повстанської армії (УПА). Міжнародний Центр національного відродження імені Степана Бандери пропонує засобам масової інформації та цивільним організаціям взяти участь у конкурсі на краще висвітлення діяльності УПА. Переможцям обіцяють грант у розмірі 100 тисяч гривень (близько 20 тисяч доларів).

"Центр домагається визнання бійців повстанської армії борцями за незалежність України та присвоєння їм державних нагород", - заявив один з організаторів конкурсу Олександр Сич. За його словами, конкурс фінансують "приватні меценати". Сич підкреслив, що головна мета конкурсу - створення позитивного іміджу УПА у свідомості жителів Центральної та Східної України. До експертної комісії конкурсу входить останній командир УПА Василь Кук, а також голова провладу Організації українських націоналістів Андрій Гайдамаха.

ЮЩЕНКО ТИХЕНЬКО І НЕНАДОВГО ЗУСТРІВСЯ З ГЛОВОЮ ЦРУ

Президент Віктор Ющенко зустрівся в Києві з головою Центрального розвідувального управління США Портером Госсом. Про це "Українській правді" стало відомо від кількох інформованих джерел, хоча раніше про цю подію ніде офіційно не повідомлялося. У коментарі "Українській правді" прес-секретар президента Ірина Геращенко підтвердила факт зустрічі Ющенка з шефом ЦРУ. "Це була нетривала зустріч, однією з головних тем якої була боротьба з тероризмом у світі", - сказала Геращенко. У посольстві США відмовилися коментувати ситуацію з візитом глави ЦРУ до Києва.

Українська правда

У ЛЬВІВСЬКИХ СЕЛАХ – ПАТРІОТИ

Найбільше патріотів рідної землі живе у Львівській області. Такі дані, повідомляє "КуПол", показали результати масштабного соціологічного опитування. Мешканці сіл Львівщини, як з'ясувалось, як ніхто інший в Україні, люблять рідні сади та лани. Що ж до самого Львова, то тут таких виявилось не так багато. У будь-якому разі, лаври найбільш коханого своїми жителями міста, одержав Київ. Ці дані мали б присоромити львівських патріотів. Хоча більшість юнаків і дівчат, як свідчить статистика, захоплені ідеєю міграції, тобто мріють переїхати з невеликих населених пунктів до міст. Загалом бажання жити в селах засвідчили лише 4 з 22%, які нині там проживають. Головна причина таких міграційних настроїв - бажання здобути освіту та знайти високооплачувану роботу, оскільки 85% українських юнаків і дівчат пріоритетними є освіта та кар'єра і лише потім - створення сім'ї.

Створення установчого комітету побудови пам'ятника Тарасові Шевченкові у столиці Канади Оттаві

Напередодні святкування річниці українського Кобзаря, у неділю, 5 березня 2006 року, відбулися громадські збори по встановленню пам'ятника Т. Шевченка у місті Оттаві. На зборах головним промовцем був гість з Вінніпегу, представник скульптора Лео Мола, Михайло Титаренко, який чітко розповів та прояснив присутнім сучасну ситуацію пов'язану із спорудженням пам'ятника і що потрібно зробити для його спорудження українській оттавській громаді.

Після виступу п. Титаренка та обговорення, (на основі попередньої ініціативної групи) на зборах було створено новий "Комітет по встановленню пам'ятника Т. Шевченка в м. Оттаві", у складі: О. Дубас (голова), Н. Дорошенко (писар), о. К. Микитюк, о. І. Охрімчук, Р. Соробей, Ю. Войчишин, М. Костюк, О. Белкін, В. Карп'як, М. Вінницька, Г. Мокрушина, В. Катрушенко, Б. Малина, М. Риндзак, М. Титаренко. А також створено допоміжну комісію, у складі: о. А. Онуферко, І. Войчишин, проф. Шелест та ін.

Також, вирішено, що всі бажаючі можуть долучатися до роботи на будь-якому етапі, та входити, як до самого Комітету, так і до допоміжного. Крім того, обговорювалася подальша стратегія залучення до цієї справи всіх наявних сил та ресурсів, котрі зможуть допомогти у втіленні задуму у найкоротші терміни, з огляду на хиткість ситуації.

Визначено місце (поблизу Baseline Rd. і мосту через річку і канал Rideau) для майбутнього пам'ятника, на якому зосередиться подальша робота Комітету. Вибране місце з одного боку чудово проглядається з однієї з найрухливіших вулиць в Оттаві, знаходиться поблизу ріки (що в мініатюрі символічно нагадуватиме Дніпро), є

просторим на випадок зібрання більшої кількості людей, має поруч паркування для автомашин, є вільне від забудови у майбутньому, так як збоку межує з міським парком, і що найголовніше, є неподалік українського собору св. Івана Хрестителя.

Обрання даного місця, окрім вдалого розташування, зумовлене ще й тим, що територія, на якій планується встановити майбутній пам'ятник, належить до церковної юрисдикції. Це значно полегшує вирішення ряду бюрократичних питань, зумовлених із одержанням дозволу на встановлення пам'ятника, які неодмінно виникнули б і забирали багато часу, якщо потрібно було звертатись безпосередньо до міського уряду.

Парох собору о. Кирило Микитюк, дуже позитивно віднісся до пропозиції оттавської громади спорудити пам'ятник Т. Шевченка поруч з українським осередком духовності, і взявся клопотати про поалагодження дозволу та юридичне оформлення щодо виділення ділянки землі під спорудження пам'ятника. На даний момент вже є отримана позитивна відповідь від церковної управи.

Про створення Комітету та рішення зборів направлено необхідного листа до скульптора Лео Мола та його дружини Маргарет, яка займається технічним боком справи, із клопотанням про перетранспортування пам'ятника з Німеччини до Оттави.

P.S. На сьогоднішній день "Комітет по спорудженню пам'ятника Т. Шевченка в Оттаві" отримав ствердну згоду і розпорядження від скульптора Лео Мола та його дружини Маргарет на перевезення готової роботи з Німеччини до Канади.

За інформацією, з пропозиціями, та з допомогою звертатися:

**"Комітет по встановленню пам'ятника
Т. Шевченка в м. Оттаві"**
тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca

From: Ostep Skrypnyk [mailto:ostep.skrypnyk@ucc.ca] To: OTTAWA TARAS SHEVCHENKO MONUMENT COMMITTEE
Sent: Wednesday, June 21, 2006 2:18 AM
Subject: RE: Shevchenko statue ownership

The Executive Committee of UCC met on Thursday (June 14). They were grateful to get your materials and the budget.

The conclusion of the committee was that UCC National does not want to take on the project. Chief reason is that the location of the statue is not strategic enough for a national project. Other issues of ownership and long term responsibilities come into play as well, but it mostly the location that worried us.

The project is well underhand and UCC was going to be johhny-come-latelies on this. UCC is willing to be of assistance if you need some organization to issue tax receipts for donations received on this project. That money, however, would have to go through the UCC Ottawa branch and we would need reports from them.

Thanks for your patience and desire to have UCC play a role here. But decisions made locally – over which UCC has had no say – make it difficult for it to enter into the project at this late hour.

Best regards! Na vse dobre!

Ostep Skrypnyk
Executive Director Ukrainian Canadian Congress
Toll free 866 942 4627 Cell 204 229 6577
www.ucc.ca

Чом калину не підняли та кайдани не порвали...

Новітня історія українських національно-визвольних змагань почалася з Установчого з'їзду Народного Руху України, коли на сцену актового залу Київського політехнічного інституту під звуки "Козацького маршу" вийшов Володимир Яворівський. Вперше за всю історію незалежності України націонал-демократи не є представлені у Верховній Раді автономною організованою політичною силою. У їхній поразці віддзеркалюється стан українського суспільства та української нації.

Пригадується пісня про червону калину, що спочатку співалася націонал-демократами з натхненням аж до сліз. Зараз її співають вкрай рідко, бо спів її натхненням не виходить. Не мають ніби твердої віри ті, що її співають, у те, що вони піднімуть червону калину та розвеселять славу України. Юрій Костенко сказав після поразки його партії на парламентських виборах, що, мовляв, час починати все з початку, тобто з вулиці. Отже, треба гадати, знову з мітингів. Загадка лише, скільки людей тепер на них приходитиме, а скільки приїжджатиме "Мерседесами"? Часто вживаний політичний термін "націонал-демократи" є, власне, визначенням офіційним. Комуністи з презирством обзивають їх "національно-обеспокоєними", "націоналістами", або просто "бандеровцями". Якщо відхреститися від заявленого терміну "демократ", найкращим означенням до цієї політичної течії було б словосполучення "націонал-патріоти".

Коли значна частина українства втратила національну пам'ять, коли частина нації внаслідок тривалих асиміляційних процесів опинилася на межі ретвернення в іншу націю, коли гасло "какая разница, на каком языке разговаривать", стало визнаватися як зрозуміле і правильне, коли в столиці держави і в переважній частині її міст панує мова іншої держави, мусили знайтися національні патріоти, які поставили за мету повернути українців до своїх національних витоків і побудувати українську національну державу.

А зробити це вони хотіли шляхом втілення в життя ідеї національного відродження. Цим шляхом йшли свого часу всі нації, що визволилися від колоніального гніту. Яскравим прикладом є чехи. За часів австро-угорської імперії у Празі та в інших містах Чехії було чути лише німецьку мову, а чеську було чути лише в селах та на базарах. Але після розпаду імперії національна чеська інтелігенція закликала і повела чехів до національного відродження. До "одродження" повів поляків президент Пілсудський після виходу Польщі з російської імперії. Нині чехи мають чеську Чехію, а поляки мають польську Польщу.

Упродовж 15 років незалежності, від усіх трьох президентів України ніхто словосполучення "національне відродження" жодного разу не почув. Україна не стала українською. Націонал-патріотів легко відрізнити від ліберал-демократів за їх ставленням до розуміння національної ідеї. Якщо ліберали зводять національну ідею до ситого життя, націонал-патріоти, не маючи нічого проти ситого життя, розуміють під національною ідеєю побудову справді української національної держави.

Націонал-патріоти розглядають русификаторів усіх мастей і калібрів як своїх політичних ворогів. Жоден націонал-патріот не стане давати інтерв'ю олігархічним виданням чи телеканалам російською мовою, тоді коли ліберал-демократ зробить це залобки, оскільки йому доведеться менше "мучитися" через недостатню практику усного українськомовного спілкування. Щоб хто не казав, а українські націонал-патріоти потраплять в історію як політична сила, що виборола державну незалежність

для своєї нації. Ось за що їх так люто ненавидять нинішні комуністи і шовіністи! Адже те, чого не змогли зробити Хмельницький а пізніше Мазепа, те, що не вдалося Грушевському й Петлюрі, те, чого не досяг Бандера з УПА, вдалося українській національно-патріотичній інтелігенції в кінці XX століття. Вона сміливо і рішуче скористалася розпочатими в Росії демократичними процесами та, об'єднавши всі національно-патріотичні сили навколо Народного Руху України, перемогла.

Відтак перед націонал-патріотами постало відразу два надважких завдання. З одного боку, йшлося про побудову замість державного капіталізму, який комуністи називали соціалізмом, капіталізму ринкового. З іншого боку, необхідно було зупинити розпочате російськими царями та продовжене кремлівськими вождями зросійщення української нації, що проявлялося передовсім у витісненні з українського середовища української мови.

Після проголошення незалежності націонал-патріоти втратили свій вплив на ситуацію в країні. Незважаючи на прийняття за їх активною участю законів, які відкривали шлях до роздержавлення власності, воно пішло не за їхнім сценарієм. Водночас не було припинено зросійщення українців. Навпаки: воно набуло ще небезпечнішого і зловіснішого характеру. Чому так сталося? Значна частина колишньої комуністичної та комсомольської номенклатури, яка кинулась приватизувати державну власність, не мала достатніх грошей, аби платити реальну ціну за об'єкти, що приватизувалися. Ця обставина спонукала "червоний директорат" сфальсифікувати у 1994 президентські вибори по Донецькій області і в такий спосіб привести до влади Кучму, який спочатку заплющував очі на розкрадання державних об'єктів, а потім і сам став долучатися до процесу, прозваного в народі "прихвизацією".

Відтоді як почалася епоха "кучмізму", тобто епоха масової приватизації державної власності з грубим порушенням законодавства і моралі, українські націонал-патріоти побачили, що в Україні стартував процес нагромадження і концентрації капіталу. Але вони не стали до нього активно долучатися. Тоді, коли їхні політичні антиподи почали енергійно накручувати капітал, купувати та створювати засоби масової інформації, українські націонал-патріоти взялися за створення партій і громадських організацій та стали активно з'ясовувати, хто з них більший патріот. Якщо якийсь "націоналіст" починав свій власний бізнес, він обов'язково піддавався серед своїх однодумців обструкції і зневазі. Зрештою, оскільки українські націонал-патріоти склалися в основному з інтелігентів – письменників, педагогів, вчених, лікарів, офіцерів тощо – вони не мали реальної змоги стати учасниками "розтягування" державної власності.

Адже для цього треба було бути близько тих місць, де її роздавали, тобто при владі чи біля неї. Як наслідок, націонал-патріоти опинилися при партіях, але без грошей. При грошах, при заводах і фабриках, при телеканалах і тиражах газет опинилися ті, для кого ні українська культура, ні українська

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

(продовження з попередньої стр.)

мова, ні перспективи існування українського етносу жодної цінності не являли. У цьому сенсі українська нація найсуттєвішим чином відрізняється від переважної більшості націй, що визволилися від імперій, в яких вони перебували упродовж тривалого часу. Повсюди у таких країнах національно-визвольні революції очолювала національна буржуазія, яка після перемоги революції брала чіткий курс на національне відродження, бо розуміла, що лише міцна, згуртована, здорова нація з єдиною мовою, єдиною церквою та авторитетними національними лідерами може бути запорукою безпеки держави і нації.

Для української буржуазії курс на українське відродження був не лише не прийнятним. Він був для неї ворожим. Українська буржуазія об'єктивно українською національною буржуазією не була. Вона являла і продовжує являти собою зденаціалізовану космополітичну напівкримінальну силу, яка всіма своїми діями взяла курс на продовження зросійщення і асиміляції української нації, бо лише в мутному непартійному середовищі їй було легше красти і ховати кінці у воду. Ось чому Україна не стала будуватися як власне українська держава. Започатковані при Кравчукові під впливом національної революції 1991 року перші паростки українізації України були скошені.

Було знищене українське національне кіно, майже повністю здано іншій державі інформаційний простір, була зраджена обкладенням непомірними податками українська книжка, зупинена українізація освіти, насамперед вищої школи. Від націонал-патріотів, як от Муляви, було очищене військо. Ні Кравчук, ні Кучма, ні жоден з їхніх прем'єрів жодного разу не нагадали українцям, що вони українці. Навпаки, постійно пріоритетною була турбота про права "рускоязычних", тобто зросійщених українців.

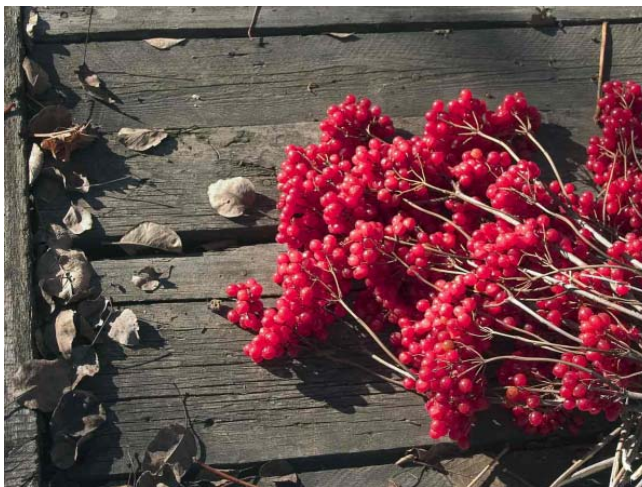
Натомість публічні згадки про права українців та про необхідність національно-патріотичного виховання молоді були з боку офіційних осіб повністю відсутніми, а подібні вимоги від націонал-патріотів розглядалися як прояви "надоевшого всем национализма". Відмова від політики національного відродження призвела до того, що українська нація замість її об'єднання, яке мало б відбутися на основі повернення всіх етнічних українців до своїх національних цінностей, стала ще глибше розколватися на дві нації.

Щоб переконатися в цьому, варто придивитися до електоральної мапи Ющенка і Януковича зразка 2004 року. На ній прослідковується чітка кореляція: чим менше української національної свідомості і української мови, тим більше голосів було проти українця Ющенка. А там, де української мови майже зовсім немає, там майже всі голосували за сина білоруса і росіянки Януковича. Орієнтація під час голосування не на соціальні чи класові, а на національні критерії збереглася і на останніх парламентських виборах. За Партію регіонів голосували так, наче вболівали за "Шахтёр", за який переживають і донецькі бомжі, і тамтешні олігархи, і ті, хто кидав своїх конкурентів у колодязі, і родичі тих, кого в ті колодязі кидали. Донецька область, яка має населення не менше, ніж всі західноукраїнські області разом взяті, голосувала у 2004 році не проти програми Віктора Ющенка "Десять кроків назустріч людям". На парламентських виборах там голосували не за програму Партії регіонів. Там тих програм ніхто і читати не

збирався. Там голосували за принципом: "плохие, потому что чужие".

З огляду на висловлені аргументи стає зрозумілим, чому націонал-патріоти не змогли взяти владу і опанувати ситуацію після проголошення незалежності. По-перше, з'ясувалося, що та частина українства, яка жила на територіях, що незмінно упродовж більше трьох століть перебували у складі Росії, відійшла від своїх національних витоків, традицій і мови предків такою мірою, що стала перетворюватися в інший етнос. У цьому немає нічого дивного, оскільки за твердженням етнопсихологів, нації, як і люди, проходять кілька етапів свого становлення: зачаття, виношення плоду і пологів.. Образно кажучи, внаслідок звалтування України російською імперією відбулося зачаття нового етносу.

У часи тоталітарного режиму його плід успішно виношувався. У часи Кучми він народився, хоча міг і не народитися, якби в Україні влада була справді українською, яка б своєю послідовною, в тому числі і мовною, політикою зробила своєрідний аборт, повівши зросійщених українців до національного відродження. Висловлена вище позиція не

поділяється багатьма аналітиками. Вони схильні говорити про різний менталітет українців, що живуть на сході й заході України, про їхню орієнтацію на різні культури, про різномовність тощо.

А як інакше як не різними етносами можна назвати спільноти людей, якщо вони мають різний менталітет, різні побутові й релігійні традиції, різні мови та ще й є густо зосередженими в різних регіонах? Хто такий українець? Українець це не той, хто носить українське прізвище чи називає себе українцем, уникаючи при

цьому звука "т", та б'ючи себе в груди, твердить, що "он тоже украинец", ставлячи при цьому специфічний наголос - "укрАинец".

Українець - це той, хто себе українцем відчуває, усвідомлюючи себе частиною українського етнічного організму та свою частку відповідальності за його здоров'я і продовження його життя. Чи можна назвати українцем батька з типовим українським прізвищем, якщо він протестує проти відкриття української школи в місті та активно виступає за "провозглашение второго государственного". Адже він усвідомлює, що "второй государственный" невдовзі стане "первым" а відтак і "единственным". І, таким чином, поховає українську мову і націю. У столичному Києві не тільки молоді зросійщені батьки а й українськомовні діди розмовляють з дітьми і внуками російською мовою. І це відбувається незважаючи на те, що в столиці майже всі школи стали українськомовними! Звідси випливає, що вони не бачать потреби у відродженні рідної мови.

Біля затоки "Собаче Гирло", що на Оболоні, сиділи на лавочці дві уже немолоді жінки. Біля них крутився хлопчик років трьох. Жінки спілкувалися українською. Раптом одна з них голосно заговорила: "Максімка! Внучек! Сматрі, варобушки сели, возьми і брось ім хлебушка!" Суспільно важливо розуміти, які мотиви рухають цією бабусею. Адже вона добре знає, що всі школи на Оболоні є україномовними. Та, очевидно, бабуся свідомо не хоче, аби її внук мав у майбутньому українську мову за рідну. Отакі бабусі, що колись повтікали до Києва від пильної і невдячної колгоспної роботи, запихали своїх дітей до переповнених російських класів, тоді коли українські класи були

недоукомплектованими... Такі бабусі були готові до виродження української нації як за комуністів, так і зараз.

До розукраїнення України готові не лише бабусі. Цього прагнуть насамперед політики. Янукович оприлюднив у Москві перед початком минулої парламентської виборчої кампанії одне з своїх головних гасел: "Два язика – один народ". Янукович навряд чи знає, що нічого подібного у природі не буває, бо якщо народ, тобто нація, має дві мови, то це вже не народ, а два народи. Але ті, хто підказали йому згадане гасло, добре знають свою мету. Вона була поставлена ще царями: зробити так, щоб української нації не було взагалі, бо "єсть нация – єсть проблемы, а нет нации – нет проблем". Оскільки виконати цей стратегічний задум імперія не встигла, нині для неї залишається завдання мінімум: поділити українську націю на дві нації. А там буде видно.

Наведені вище роздуми ще раз засвідчують, що українські націонал-патріоти наштовхнулися на несподівані перешкоди. Якщо протидія з боку російських проімперських сил і з боку комуністів ними очікувалася, то спротив з боку мільйонів громадян України, що носять українські прізвища, була несподіваною. Зрештою, народ ніколи йде не туди, куди хоче, а туди, куди ведуть. А проводирями стали Кучма та кучмісти, тобто люди на зразок Лук'яненка, Близнюка і Рибачка на Донеччині, які не захотіли бодай що-небудь зробити для повернення українців Донбасу до своїх національних витоків, не сприяли українській пресі, освіті, церкві. Навіть був випадок, коли один з них публічно перелякався, почувши пропозицію міністра освіти про збільшення українських шкіл на Донеччині: мовляв, "здесь ещё не скоро созреют".

Насправді українізації українського Донбасу вони не хотіли і не хочуть. Але ж таких націонал-перевертнів є сотні тисяч не лише серед усілякого дрібного і великого начальства, а й серед відомих особистостей – артистів, спортсменів, співаків. Що стосується Жулинського, який двічі призначався віце-прем'єром з гуманітарних питань, то він практично нічого серйозного для національного відродження не зробив, а, мабуть, і не міг зробити, бо, коли вже брався за щось серйозне, то відразу чув грізні оклики з Москви. Москва не спала і не спить. Москва постійно пильнує за мовною політикою в Україні. Москві, зрозуміло, шкода було б своєї праці, бо не для того ж вона протягом століть асимілювала українців і фізично нищила їхню національну інтелігенцію, щоб новітні націоналісти ліквідували реальні і вагомі плоди їхніх зусиль.

Отже, ідеї національного відродження об'єктивно протистояла така могутня сила, перебороти яку кільком сотням тисяч пересварених між собою націонал-патріотів не вдалося. Не можна напевно твердити, що в Україні у мовному сенсі нічого не змінилося. У мільйонів українців у центральній частині України змінилося ставлення до української мови. Значною мірою це стосується так званої номенклатури. Тут значна частина начальників різних рівнів звикає користуватися українською. Проте головної обіцянки зі згаданої вище пісні революційних часів – "а ми ті москоські кайдани розірвемо" – націонал-патріоти не виконали.

Точніше, вони виконали її лише наполовину. Адже вони домоглися, щоб Україна вийшла з російської імперії, але не домоглися, щоб російська імперія вийшла з України. Росія на всяк випадок залишила в Україні свій Чорноморський флот. Росія залишила в Україні величезний загін своїх попов, які захопили дві найбільші українські святині – Печерську та Почаївську лаври – і які, у свій спосіб, пропагують ідею возз'єднання з Росією. Росія залишила свою топоніміку. Мапи українських міст і сіл засіяні площами і вулицями, названими іменами російських міст, військових і політичних діячів різних епох, значну частину яких інакше як ворогами і катями українського народу назвати важко. Росія залишила в мільйонах українців свою мову, яка мов іржа роз'їдає українську націю.

Звичайно, що вина в цьому не "великого и могучего". Але "великий и могучий" вже знищив не одну мову в нинішній Росії.

Він панує в Білорусії, де вже практично немає білоруських шкіл, і де президент та жоден депутат парламенту не спілкуються і не виступають білоруською мовою. Ось тобі і рівні права двох мов, про що пише білоруська конституція і що хочуть записати у вітчизняній Конституції борці за права "рускоязычного населенія". Якого в Україні, до речі, немає, оскільки всі суцї в Україні добре володіють українською мовою пасивно, коли слухають чи читають. В Україні варто говорити про "русскоговорящее население", яке у свою чергу має чимало своїх типів і підтипів.

Москві і її ставленикам в Україні не вдався план "білорусизації" всієї України. Тому вони вже протягом п'ятнадцяти років незалежності України успішно втілюють цей план в східних і південних регіонах країни. Останнім свідченням цього є спроби Партії регіонів проголосити російську мову регіональною. Цікаво лише, чому націонал-патріоти мовчать. Чому не мітингують і не протестують, співаючи "Червону калину"? Чому не пікетують президента, який спочатку щось було сказав, а відтак замовчав, не бажаючи, напевно, псувати стосунки з тими, хто хоче двома мовами об'єднати одну націю і з ким може ще доведеться йти в парламентську й урядову коаліцію? Чому не знайдеться серед націонал-патріотів бодай один Олекса Гірник? Той спалив себе живим, протестуючи проти русифікації українців, а тут ніхто навіть протесно проголодувати кілька днів жодного разу не наважися.

У відповіді на ці питання приховується гірка істина. Українські націонал-патріоти виявилися надто слабкою політичною силою. Після проголошення незалежності їхні лідери стали навперейми створювати під себе політичні партії, які більше переймалися з'ясуванням стосунків між собою ніж українськими національними справами. Важко навіть пригадати, чого суттєвого і конкретного добилися українські патріотичні громадські організації, які завжди більше захищаються, ніж наступають. Не легше пригадати, що конкретного зробив профільний комітет Верховної Ради, який постійно очолюється відомими в країні націонал-патріотами.

Ось уже більше року, як до влади прийшли помаранчеві, а про розробку державної програми захисту прав українців і підтримки української мови нічого не чути. Не було нічого легшого зробити, як домогтися заміни бодай частини проросійської і більшовицької топоніміки. Але ніхто не виявився здатним навіть згадати про цю проблему. Схоже, що багатьох патріотів приспали комфортні мерседеси, солодке життя в квартирах з європейським ремонтом та регулярні відпочинки на морі з проживанням в багатозіркових готелях.

Перераховані фактори лише на перший погляд видаються суб'єктивними. Нерішучість і безсила українського національно патріотичного руху об'єктивно випливає із несформованості і слабкості української нації. Якщо немає сильної нації, то немає і сильної національно-патріотичної інтелігенції та відсутня її згуртованість, відданість національній ідеї і рішучість. Що то буде зараз, після поразки націонал-патріотів на виборах та нового наступу проросійських сил? Що то буде з червоною калиною та славною Україною?

Юрій Гнаткевич

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрограма в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

**Ірина Калинець - Президентіві.
Припинити сваволу україножерів! (скорочено)**

Шановний Пане Президенте!

Звертаюся до Вас із відкритим зверненням, оскільки, як виглядає, прорікши на майдані красиві слова про "маленьких українців", Ви, мабуть, ненароком забули: то на їхні листи до Вас Ви, або ж, принаймні Ваша адміністрація, мали б відповісти бодай одним реченням. Хоча б повідомленням: лист отримано, ухвалено якесь там рішення чи відіслано на розгляд у відповідні органи. Але марно вже два роки достукуються до Вас (перейшовши попередньо всі можливі інстанції) вчені Львова, намагаючись звернути Вашу увагу на страхотливі факти розкрадання фондів Центрального державного історичного архіву у Львові – Ви, або ж Ваша адміністрація, мовчите. Чи не тому, що до Вас звертаються "маленькі українці" – якісь там члени Наукового Товариства ім. Т. Шевченка, академіки Національної академії наук України, заслужені діячі науки, ще й Герої України (саме Герої України академік Борис Возницький передав Вам особисто в руки лист про архівні втрати, які сягають понад десятки мільйонів гривень)?

Живемо ж, здається, не в СРСР, живемо начебто в демократичній державі, де не мало б бути місця нищентно національній спадщині та зневазі до національної культури, де панує свобода слова і повага до прав людини, де ніхто нікого не переслідує за право критикувати навіть найвищих владомощів, та й всюдисущого КДБ, яке служило владомощцям, немає...

Натомість є українська Служба безпеки, яка мала б дотримуватися конституційних норм, дбати про збереження національних цінностей і пильно відстежувати прояви порушення прав людини та прояви національної, расової чи етнічної дискримінації, особливо з боку чиновництва, зокрема, україножерного, яке, щоб утриматися на своїх пишних кріслах, часто готове вдатися до найзлочинніших дій (це докаже перебіг виборів Президента, його отруєння, намагання колишньої влади довести до кровопролиття тощо).

Та СБУ України не цікавлять ані знищення національних багатств, ані патологічна ненависть шовіністичного чиновництва до української мови, національної символіки. Ця Служба мовчазно спостерігає, як гинуть українці лише за те, що вони – українці. Здається, цю Службу цікавлять лише шпигуни на Марсі та власні особняки на кістках закатованих гебістами невинних людей в Україні. Не наводитиму тут списку фізично знищених за попередньої влади членів Конгресу українських націоналістів, чи українських журналістів, чи промисловців. Ідеться про сьогоднішня.

Нещодавно Краматорський міський суд засудив на три роки позбавлення волі та три роки позбавлення права проводити господарську діяльність відомого в усій Україні вчителя, директора Першої української гімназії на Донеччині Миколу Конобрицького. Цитую за публікацією "Донецька влада бачить українську освіту лише за ґратами" ("Україна молода", 20 червня 2006 р.): "Єдиний директор навчального закладу, який відмовився очолити у своїй гімназії осередок Партії регіонів і під час Помаранчевої революції відкрито вступив проти відрядження за державний кошт вчителів спостерігачами від Партії регіонів - тепер у тюрмі... Минулого року директор української гімназії мав необережність зробити зауваження

вчительці, членкині Партії регіонів про те, що непедагогічно обзивати дітей, які встали під час виконання гімну України... "помаранчевими крисами". Вчителька обурилася, подала на директора в суд, відкрито погрожуючи у вчительській "розмазати цього націоналіста по стінці". Суд програла".

Далі долучилася "важка артилерія" - перевірки (деколи - тричі на день), комісії, погрози телефоном, дикий тиск на вчителів. І, нарешті, грубо зліплене звинувачення - і згаданий вище вирок.

Що ж, методи відомі. Достоту так само чинили з нами, політ'язнями 1960-х років, очманілі від всездозволеності шовіністи з когорти "верних брежнєвцов" Але тоді ми жили в тоталітарній державі під назвою СРСР. А нині?

Усе, Пане Президенте, терпечь увірвався! На Ваших очах, очах гаранта Конституції, триває відверте та цинічне переслідування "простих українців" за те, що вони - українці! А Ви знаєте, що переслідування за етнічну приналежність заборонено не лише Конституцією України, а й Декларацією прав людини і міжнародним законодавством.

Чому ж Ви мовчите? Чому мовчать СБУ, Прокуратура, МВС? Чому досі на волі злодії, які обікрали Україну, в тому числі й тих же донеччан, на сотні мільярдів гривень, позбавивши українських дітей змоги навчатися в нормальних умовах, натомість до тюрми запроторено українського вчителя, який не хотів, щоб українські діти сиділи в школі-конюшні? Чи хтось зі злодіїв-олігархів дав гроші на її ремонт? Зрештою, порівняйте, як виглядають російськомовні гімназії чи напівприватні російськомовні садочки на Донеччині? А при тім поцікавтеся, кому там дозволяють працювати, а кому - ні? І чому мають право на працю україножери - ті, хто обзиває українців "хохлами", а їхніх дітей - "помаранчевими крисами", натомість українці в низці випадків безробітні або ж заробляють на шматок хліба на роботах, які далеко не відповідають ані їхньому фахові, ні освіті, ні можливостям. А при тім принагідно задумайтеся, чи не в одному ряду нищення людей – і нищення українських пам'яток, архівів, усього, що може зберегти пам'ять кожного українця про його походження.

Пане Президенте! Ви не можете не знати, що нині громадськість Донеччини виставила пікети біля виконкому та міського суду для проведення збору підписів на підтримку Миколи Конобрицького – про це Вас зобов'язані були повідомити Ваші служби. І як гарант Конституції Ви мали б ухвалити відповідне рішення. Тому повторюся ще раз – є речі, коли терпечь уривається. Довідавшись про свавільну розправу над людиною за її етнічну приналежність, до того ж розправу, прямо чи непрямо схвалену владою, не має права мовчати ніхто, незалежно від національності, освіти, посади тощо. Бо ніхто не повинен забувати, що така розправа, здійснена руками державних чиновників, у якій би то не було країні, рано чи пізно приведе до репресій, концтаборів і крематоріїв.

Не закликаю Вас, гаранта Конституції, поставити свій підпис під листом на захист Миколи Конобрицького – керуючись Конституцією України, Ви, Президент України, маєте покласти свій підпис на указі про недопустимість шовіністичною шабашу україножерів (стосовно української мови, культури, пам'яток тощо) і на указі про звільнення з тюрми М. Конобрицького як заслуженого перед українського громадськістю, освітянами, батьками та школярами вчителя і директора української гімназії. Лише підпис – не життя! Бо життя мільйонів українців було вже покладено задля права Президента незалежної України класти свій вирішальний підпис на благо правди і справедливості.

Contra spem spero,
політ'язень комуністичних таборів Ірина Калинець

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю
<http://zustrich.quebec-ukraine.com/index.html>
<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Українці у Мозамбіку

Трохи історії

Одним з перших українців у Мозамбіку (або принаймні людиною, яка мала українські корені), можна назвати Льва Крюгера, сина української мами та німецького тата, який народився у далекому 1912 році у Хабаровську (Россія). Його український дід, Арсеній Шворін, був вчителем у Києві, але через свою участь у політичній діяльності проти царату у русі народників, був висланий разом із родиною на російський Далекий Схід. Лев Крюгер прожив довге і цікаве життя переважно у китайському Далекому Сході, але з 1954 року він проживав у Мозамбіку, де професійно займався мисливством. Лев Крюгер помер у 2004 році, не доживши 2-х місяців до своїх 92 років і був відспіваний у грецькій православній церкві міста Мопуту.

Перші мозамбікці почали приїжджати на навчання в Україну ще у 60-ті роки, коли ще не існувало, ані незалежного Мозамбіку (був часткою португальської колоніальної імперії), ані незалежної України. Мозамбікські студенти приїжджали в Україну, через посередництво національно – визвольного руху ФРЕЛІМО (Фронт Визволення Мозамбіку). У 1964 – 1971 році, представником ФРЕЛІМО в Україні (саме в Україні, а не в СРСР), був Антоніу Лоренсу Шаде, людина яка в цей момент займає провідні посади в юридичній системі мозамбікської провінції Нампула (північ країни). Деякі з цих мозамбікців одружувалися на українках, пізніше дехто з них приїхав в

400—700 українців (до цієї кількості зараховуються діти від змішаних шлюбів). Адже більшість цих афроукраїнців народилися в Україні, мають одного з батьків (переважно, матір) — українського роду, і якщо колись побажають отримати українське громадянство, чинний закон дозволяє їм це зробити. Організованої української громади в Мозамбіку не існує, так саме як української церкви, чи українських громадських організацій. Більшість українців є православного обряду і ходять до грецької православної церкви, священник якої, о. Георгій є вихідцем з України.

У Мозамбіку не існує жодного українського дипломатичного представництва. Найближче Посольство та Консульство знаходяться у столиці Південно – Африканської Республіки, місті Преторія. Консул буває у країні дуже рідко, скажімо, за весь 2005 та шість місяців 2006 року, він не зустрічався із громадою жодного разу. Не має у Мозамбіку навіть почесного консула, хоча у країні живе певна кількість людей, які в різні роки вчилися в Україні і зараз займають почесні посади в Уряді, державних організаціях. Скажімо, колишній міністр внутрішніх справ, Алмеріно Маненже вчився у Київській академії Військово – Повітряних Сил, і таких, як він, чимало.

Політичне життя у Мозамбіку

Мозамбік сьогодні — це фактично двопартійна країна. Правляча партія ФРЕЛІМО (Фронт Визволення Мозамбіку), опозиція — колишня антикомуністична партизанка — РЕНАМО (Мозамбікський Національний Опір). Інші партії помітної ролі у політичному житті країни не відіграють. Останні парламентські вибори, які проводяться одночасно з президентськими (грудень 2004 року), були виграні ФРЕЛІМО. Опозиція оскаржила ці результати, звинувачуючи ФРЕЛІМО у фальсифікації (голосування 100% виборців на окремих дільницях, побиття

спостерігачів від опозиції, маніпуляції з виборчими скриньками), але міжнародні спостерігачі підтвердили легітимність виборів. Близько 60% громадян не взяли участі у цьому голосуванні. На президентських перегонах виграв кандидат від ФРЕЛІМО — Арманду Еміліу Гебуза, вихованець спец – служб, колишній політичний комісар армії.

спостерігачів від опозиції, маніпуляції з виборчими скриньками), але міжнародні спостерігачі підтвердили легітимність виборів. Близько 60% громадян не взяли участі у цьому голосуванні. На президентських перегонах виграв кандидат від ФРЕЛІМО — Арманду Еміліу Гебуза, вихованець спец – служб, колишній політичний комісар армії.

Українці, мозамбікською політикою здебільше не цікавляться і навіть ті з них, хто має мозамбікське громадянство, голосувати зазвичай не ходять.

(прод. на наступній стр.)

Українська громада у Мозамбіку.

Сучасність

За неофіційними підрахунками, у Мозамбіку сьогодні проживає близько

(продовження з попередньої стр.)

Як Дмитро Яцюк опинився в Африці?

Мама, Людмила Макасселе у 1985 році закінчила правничий факультет Київського університету ім. Тараса Шевченка і переїхала жити у Мозамбик. Працювала начальником відділу кадрів у державної компанії Hidrocarbonetos de Mocambique, викладала право в єдиному на той час державному університеті ім. Едуарду Мондьяне, потім стала прокурором у столиці країни — місті Мапуту. Зараз вона є Прокурором Республіки Першої Категорії.

Оскільки мама народилася у передмісті Санкт-Петербурга, у 2004 році російський Перший канал зняв про неї 20-хвилинний фільм на тему «Успішні росіяни,

розсіяні по світу» (до сих пір не показаний по ТБ).

Сподіваюсь, що коли не буде якийсь український телевізійний канал також захоче розповісти про маму, яка зробила вражаючу кар'єру у Мозамбіку. Тим більше, що по жіночій лінії вона є далекою родичкою Павла Тичини (Павло Григорович був двоюрідним братом маминої бабусі).

Яким у Мозамбіку є ставлення до білого населення?

Переважає більшість жителів Мозамбіку є бідними і дуже бідними, переважає більшість європейців у країні є принаймні заможніми. Звідси й неприязнь бідних до заможних, але оскільки бідні є, зазвичай, людьми неосвіченими, то у першу чергу вони помічають колір шкіри. Взагалі ж у Мозамбіку існує певна тенденція до того, аби мулати товаришували і одружувалися із мулатами, індуси з індусами, до того, аби білі брали на роботу білих. Навіть серед африканців досить часто явище, коли вихідці із певної провінції, привозять прислугу зі своєї батьківщини. Свого часу лідер мозамбікської революції, маршал Самора Машел зробив дуже багато, для того, аби перефранкити «нарід у націю», але цю титанічну роботу неможливо закінчити за двадцять чи навіть п'ятдесят років.

Міжрасові шлюби

Африканці за своєю природою є полігамними, а це зовсім не сприяє щасливому шлюбу і сімейному добробуту. У змішаних родинна зшиттовуються неподєднувані ідеї щодо виховання дітей, стосунків з родичами, сексу чи ролі жінки у шлюбі. Якби хтось спитав у мене, чи варто українській жінці одружуватися із африканцем, я б порадив краще пізнати людину, оцінити її поведінку — і обов'язково ще вдома, в Україні. Не варто думати, що людина, яка є брутальною, невірною чи брехливою, може стати кращою у себе на Батьківщині.

Перша українська веб-сторінка в Африці

Здебільше — це португаломовна сторінка (гібрид сайту, вебжурналу і мережного щоденника), але також має трохи

інформації англійською та українською мовами. У дні Помаранчевої Революції веб-сайт поширював багато інформації з України португальською мовою. Ця інформація також розсилалася на адреси часописів та ТБ у Мозамбіку, Португалії і Бразилії та для всіх політичних партій, які мають депутатів у парламенті Португалії.

Адреса на Інтернеті: <http://ucrania-mozambique.blogspot.com>

При створенні сторінки, переслідувалася ідея розповісти правду про Україну, людям португаломовного світу: Ангола, Бразилія, Гвінея — Біссау, Кабо Верде, Мозамбик, Португалія, Східний Тимор та Макау. На сьогоднішній день (22.06.2006) блог вже відвідали 14.806 осіб, з них Бразилія репрезентує 51% відвідувачів, Україна 10%, Мозамбик 10%, США 6%, Австралія 4% та Єгипет 2%.

Інший напрям роботи — це створення культурних мостів між Україною та Мозамбіком, між українською культурою та культурами народів цієї країни. Між мозамбікцями, які вчилися в Україні, українськими вузами, друзями чи навіть дітьми. Першою успішною благочинною акцією блогу стала успішна спроба допомогти мозамбікському тату, згаданому вже Антоніу Лоуренсу, знайти свого українського сина, якого він не бачив впродовж 34 років.

Марічка Габурда-Чигрин

Наші партнери в Дніпропетровську

<http://www.swichado.com/>

Літературно-художній альманах "Свічадо"
м. Дніпропетровськ

літературно-

Оттавський відділ

Української Канадської Суспільної Служби

збирає українські книжки для пересилки в Україну в колекцію бібліотеки або для перевидання забутих авторів

НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!!

Це зробити набагато легше, ніж їх було колись НАДРУКУВАТИ! Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ! Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову!

Проект "Оживи книжку для України" постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку.

Хто сам бажає надіслати свої книги особисто, подаємо контактну адресу:

Євген Наконечний, завідувач відділом україністики
Наукової бібліотеки ім. В. Стефаніка

Василь Гутковський, директор видавництва "Піраміда"
Юрко Винничук, письменник

Ukraine, 79006 a/c10989

Тел: 011 (38 032) 297-00-47, 272-50-62

e-mail: piramida@utel.net.ua

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній поклик віддати шану

Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полегдження бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові, - не згубить рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України – у його спорудженні заслуга і наших батьків. **За інформацією, з пропозиціями та з допомогою звертатися:**

“Комітет по встановленню пам'ятника

Т. Шевченка в м. Оттаві“

тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@serviccanada.gc.ca

Фестиваль імені легендарного Шухевича

Всеукраїнський фестиваль патріотичної та бардівської пісні імені Романа Шухевича відбувся 25 травня в селі Гуків Чемеровецького району на Хмельниччині. На крутому березі річки Збруч, яка не одне десятиліття була кривавим кордоном між західною та східною Україною, зібралися піснярі та виконавці із Слобожанщини і Поділля, Черкащини і Волині... Ураганний вітер, гроза та град, що розгулялися напередодні, і залишили половину Чемеровецького району без електрики, повалили військові намети, які встановили організатори, але не стали перешкодою, щоб розпочати змагання у пісні, присвяченій рідній землі та борцям за її волю і незалежність.

Ідея фестивалю зародилася тут же, на узліссі, 13 жовтня минулого року, де представники громад трьох областей – Тернопільської, Хмельницької та Рівненської – встановили хрест-пам'ятник на місці спалення більшовиками тіла легендарного командира УПА Чупринки – Романа Шухевича. У виконавців акту вандалізму був наказ: змести з лиця землі навіть прах патріота, вивезти його подалі від Західної України, щоб з його могили не створили місце поклоніння. Обгорілі останки Чупринки енкаведисти кинули в Збруч. Торік восени дві бригади водолазів натрапили на кістки, але досі, за нашою інформацією, вони не ідентифіковані. Тим часом хрест у гуківському лісі вже став місцем паломництва. Хто проїздить тернопільською трасою – неодмінно гальмує тут, між Гуковом та Скалою Подільською, на кордоні двох областей, замилувавшись вражаючим простором, що в кожне серце вселяє сильне відчуття волі. Підходять подорожні до хреста, і навіть непосвячені в подробиці тих подій, проникаються шанобою до високих вчинків нескорених своїх одноплемінників. Численні звернення,

особливо від педагогів, спонукали центр туризму Кам'янець-Подільської районної державної адміністрації розробити місцевий туристичний маршрут.

Роман Шухевич, генерал-хорунжий і головний командир УПА, голова секретаріату УГВР, головний провідник ОУН на рідних землях. УПА в нерівних умовах вела боротьбу із найсильнішими і найкривавішими на той час світовими системами - фашистською та комуністичною, котрі у своїй жорстокості не гребували і помстами над малолітніми дітьми.

Людиноненависницькі імперії фашистська Німеччина та комуністичний СРСР, маючи величезний досвід організації партизанської боротьби, контролюючи всю навколишню територію на тисячі кілометрів і застосовуючи найжорстокіші тотальні методи з масовими депортаціями, з терором та кривавими провокаціями, протягом 15 років не могли упоратись з національно-визвольним рухом українського народу.

Розроблена Шухевичем стратегія і тактика, розрахована на тривалий час підпільної партизанської боротьби в умовах повної ізоляції, відсутності підконтрольних територій і будь-якої сторонньої допомоги, створила історичний прецедент і відкрила нову сторінку в історії воєнної теорії і практики; стала класичним предметом вивчення в усіх військових академіях світу.

Цікаво, що не тільки місце поховання, але і народження Романа оповите таємницею. За одними даними Шухевич народився у дату, яка має неабияке символічне значення для української історії - 30 червня 1907 року - у Львові в будинку, що на вулиці Довбуша, 2 і охрещений 26 липня 1907 року в Успенській церкві. За іншими - 07 липня 1907 року в місті Краковець, Галичина, де його батько був суддею.

Дудаєва охороняли українці?

Російські «Ізвестія» 16 червня надрукували інтерв'ю Аркадія Вольського, президента Російського союзу промисловців і підприємців, котрий у 1995 році входив до складу російської делегації на переговорах із керівництвом Чеченської республіки під егідою ОБСЄ. У розмові із журналістами російський чиновник розповів про свою зустріч із президентом Ічкерії Джохаром Дудаєвим. За словами Вольського тодішній успіх переговорів залежав від рішень Дудаєва, який не приймав безпосередню участь у самих переговорах, а із гир керував чеченською делегацією. Саме з метою знайти спільну мову із чеченським президентом А.Вольський і попросив про зустріч. Щоправда росіяни одночасно вирішили підкупити чеченського президента і таємно запропонувати йому виїхати в Йорданію й отримати грошову винагороду. Насправді саме ця спроба підкупу і була головною причиною, через яку А.Вольський домагався зустрічі із Дудаєвим.

Після отримання згоди на зустріч А.Вольський вирушив в гори. До місця перебування лідера чеченців добирались дві доби. Дудаєв зустрів гостя високо в горах. Під час розмови Дудаєв висловився позитивно щодо продовження мирних переговорів проте пропозицію покинути Чечню жорстко відкинув. За словами Вольського Президент Ічкерії «смертельно образився» і заявив, що навіть не думав, що йому генералу запропонують «ганебно втекти». "Та я спокійно помру тут!" – наголосив він.

Цікавим моментом інтерв'ю є зізнання А.Вольського про те, що охорона президента Ічкерії складалася із українців. Ось як він описує своє спілкування із охороняцями (прочитуємо мовою оригіналу): «Охрана у Дудаєва состояла не из чеченцев - целиком из украинцев. Когда шашлык принесли, один, помню, спрашивает: "Вам хай пожирнее?" Я человек простой, говорю: "Ты давай по-русски". Он покачал головой: "Нэ можемо, нэ розуміем". Я не стал интересоваться с Западной они Украины или Восточной. Видно было, что люди нанятые и хорошо проверенные. Не примитивные головорезы. Никто из них не выдал, где Джохар скрывался, так его найти и не сумели».

Повну версію інтерв'ю можна прочитати в Інтернеті за адресою:
<http://www.izvestia.ru/person/article3093809/>

Гексоген під штабом Юшенка. Теракт, який міг змінити хід історії України

Вибори президента 2004 року залишили у спадок декілька детективних історій. Окрім отруєння майбутнього переможця, був не менш заплутаний сюжет, який на півтора роки вивав з поля зору преси і громадян. Йдеться про спробу підризу штабу Віктора Юшенка на Подолі. Недавно певну ясність у цій справі вніс суд першої інстанції, засудивши виконавців злочину – росіян Михайла Шугая та Марата Москвитіна.

Загроза масштабного теракту напередодні другого туру виборів була реальною. Майже десять годин – до четвертої ранку 21 листопада 2004 року – під офісом Юшенка простояв автомобіль, начинений гексогеном. Жертвою вибуху міг стати не тільки нинішній президент, але й увесь помаранчевий бомонд: Олександр Зінченко, Олег Рибачук, Ірина Геращенко, Анатолій Гриценко і навіть Віра Іванівна, які мали кабінети в будинку за адресою Боричев Тік, 22а. За версією слідства, лиха не сталося лише через відсутність команди від замовника.

На судовому процесі в Апеляційному суді Києва, який дивним чином оминув увагу мас-медіа, фігурувало прізвище скандального олігарха з Лондону. В тому числі – з вуст обвинуваченого Шугая, який свідчив, що діяв в інтересах людини із "клану Березовського". Шугай наполягав, що не збирався висаджувати штаб Юшенка в повітря, і нібито брав участь лише "в імітації терористичного акту з метою підвищення рейтингу кандидата у президенти України".

Суд визнав Шугая і Москвитіна винними у контрабанді, незаконному володінні та зберіганні вибухових речовин та використанні підроблених документів. Саме за це вони отримали відповідно шість і чотири роки ув'язнення. Головна стаття обвинувачення – незакінчений замах на терористичний акт – була відкинута. Суд вирішив, що зловмисники "на останньому етапі, усвідомлюючи негативні наслідки для життя та здоров'я людей, з власної ініціативи відмовились від здійснення злочинного наміру". Тим не менш, у вироку констатовалося, що "обвинувачений Шугай діяв з умислом на здійснення вибуху і був готовий виконати наказ замовника". Москвитін своєї вини у підготовці підризу не визнав і заявив, що лише допомагав знайомому як шофер. Натомість Шугай не заперечував факт маніпуляцій з вибухівкою, однак твердив, що діяв лише з метою інсценування терористичного акту.

На допитах Шугай вказав на людину, яка замовила підготовку теракту в Києві. За його свідченнями, пропозиція поступила від антиквара на ім'я Дмитрій з оточення Єгора Шуппе – зятя Бориса Березовського. Шугай розповів, що перша розмова з замовником відбулася наприкінці вересня 2004 року у Сундуновських банях в Москві. Замовник Дмитрій пояснив Шугаю, що бізнес-інтереси одного з його партнерів залежать від результатів президентських виборів в Україні. Тому він зацікавлений у штучному підвищенні рейтингу одного з кандидатів, і для цього потрібно імітувати замах на Віктора Юшенка.

За імітацію теракту із використанням вибухівки Шугаю було обіцяно 250 тисяч доларів, з яких 50 тисяч він отримав авансом. У спільники Шугай вирішив залучити свого знайомого

Москвитіна. У суді Шугай підтвердив обставини, за яких він отримав замовлення на підготовку теракту. Він також визнав, що підтримував стосунки з Шуппе, починаючи з 1996 року, і колись навіть бачив в його товаристві самого олігарха Березовського.

Почуте у залі суду дозволяє докладно відтворити обставини злочину. Шугай обзавівся гексогеном заздалегідь – в Литві у травні 2004 року. Решта складових вибухового пристрою (дистанційне управління і електродетонатори) він придбав на початку жовтня в Москві. 17 жовтня 2004 року Шугай з Москвитініним прибули з Москви до Києва. Тут їх чекав асистент – невстановлена слідством особа з фальшивим паспортом на ім'я російського громадянина "Сергучова Д.М."

В ході підготовки до теракту зловмисники використовували три різні машини. Перше з авто, "Газель" зі схованкою, знадобилось, щоб таємно завезти вибухівку в Україну. Це сталося 22 жовтня.

Передвиборча штаб-квартира Юшенка на Боричевом Току, будинок 22-а. Колом виділено вікно кабінету майбутнього президента

На іншій машині – "дев'ятці" з російськими номерами – Шугай з Москвитініним пересувались самі. В цьому авто їх, зрештою, і затримали. Третю машину – ВАЗ-21043 з номерами 490-74 КН – придбали в Києві, спеціально для використання у теракті. Саме це авто стояло біля штабу Юшенка в ніч на 21 листопада.

Мешкали Шугай і Москвитін на дачі в селі Дударків Бориспільського району. Звідти періодично навідувалися в Київ та Москву – потягами та літаком. Востаннє Шугай побував у російській столиці 18 листопада,

затримавшись там лише на декілька годин. В суді Шугай свідчив, що протягом жовтня-листопада 2004 року регулярно спілкувався із замовником. За його словами, спочатку "імітація теракту" планувалась на день першого туру виборів – 31 жовтня. Усі приготування було здійснено, але потім замовник відклав дату "Х" ще на три тижня. У зв'язку з цим між Шугаєм та антикваром на ім'я Дмитрій почалися тертя. В суді Шугай доводив, що боявся замовника і навіть озброївся – на випадок подальшого загострення стосунків між ними.

З наближенням дати другого туру виборів, 19 листопада 2004 року Шугай і Москвитін зняли номери в київських готелях "Знання" і "Кооператор" (район київських вулиць Микільсько-Ботанічної та Саксаганського). Наступний день був цілком присвячений підготовці до теракту. В 11:00 росіяни привезли вибухівку з села Дударків в готель "Знання". Близько 15:00 у номері Шугая перевірили працездатність механізму управління вибуховим пристроєм. В 18:00 – перемістили пакет з вибухівкою в багажник четвертої моделі "Жигулів" і поїхали на Поділ. Зупинивши легковик в 10 метрах від офісу Юшенка, Шугай, за версією обвинувачення, привів пристрій в бойову готовність. Сам зловмисник твердить, що залишив в машині вибухівку, відокремивши від неї детонатора. Він також наполягає, що навмисно розташував авто в полі зору камери спостереження і очікував, що на нього зверне увагу охорона.

На думку слідства, вибух насправді планувався, а виконавці очікували команди від замовника теракту. Можливо такої команди не поступило, а можливо, Шугай її проігнорував. Близько четвертої години ранку 21 листопада Шугай забрав вибуховий пристрій з ВАЗ-21043 (машина залишилась на Боричевому Току) і переніс його в інше авто – "дев'ятку" з

російськими номерами, яка чекала на Контрактовій площі. Після цього зловмисники поїхали відсипатися до своїх готельних номерів.

Дії Шугая з вилучення вибухівки з припаркованої біля штабу Ющенко машини стали підставою для його виправдання. За оцінкою суду, він здійснив їх "на власний розсуд, в умовах, коли йому ніхто не заважав довести підготовку до теракту до логічного завершення". Як свідчить Шугай, об 11 годині в день виборів до нього зателефонував замовник. Шугай нібито повідомив йому, що машину з вибухівкою не виявили, і на цьому, як виконавець, він вважає свою місію завершеною. Подальші наміри підрильників залишились неясними. Суд визнав, що не існує жодних доказів того, що вони продовжували діяти у змові на вчинення теракту.

Приблизно о 19 годині 21 листопада, в день другого туру виборів, Шугай з Москвитиним були затримані. Це сталося випадково: спрацювала сигналізація в одному з київських помешкань, міліція зупиняла всі підозрілі машини, побачила авто з російськими номерами, водій та пасажир стали поводитися нервово – і під час перевірки легковика там знайшли вибухівку.

Точна вага виявленого у зловмисників пластиду (його основним компонентом є гексоген) становила 2 кілограма 990 грам. За висновками експертизи, цього достатньо для того, щоб зруйнувати будівлі та смертельно травмувати людей на відстані до 20 метрів, нанести часткові пошкодження і покалічити – до 120 метрів. Таким чином, у разі вибуху постраждав би не тільки штаб Ющенко та люди всередині, але і резиденція посла США Джона Гербста, яка розташована у двох хвилинах ходи. Нестача 10 грамів до "рівних" 3 кілограмів у вазі вибухівки свідчить, що її випробували перед використанням – так завжди роблять професіонали.

Після затримання проти Шугая і Москвиніна було порушено кримінальну справу за фактом незаконного зберігання вибухових речовин. Спочатку слідство перебувало у провадженні Голосіївського райвідділу київської міліції. 22 грудня 2004 року справу було перекваліфіковано за статтею про замах на вчинення терористичного акту і передано до СБУ. При підготовці цієї статті нам вдалося поспілкуватися з джерелами в оточенні двох попередніх керівників СБУ – Ігоря Смешка й Олександра Турчинова – які розслідували справу підрильників.

Версія 1

За інформацією джерел, близьких до Ігоря Смешка, ще у січні 2005 року слідство наблизилося до встановлення особи замовника теракту. У відповідь на запит Служби безпеки України, МВС Росії надіслало довідку про зв'язки Шугая - допомогло те, що раніше він був двічі засуджений в Москві.

Серед знайомих Шугая були названі зять Березовського Георгій Шуппе (чоловік старшої дочки олігарха Катерини) та антиквар на прізвисько "Ханкін" (справжнє ім'я Дмитрій Фаєрович). Останній, за даними російських правоохоронців, підтримував контакт з підприємцем Дмитром Босовим.

Для встановлення можливого замовника злочину росіяни передали до Києва фотографію Фаєровича. Проте, Шугай на слідчому експерименті відмовився упізнати там антиквара Дмитрія.

Ймовірно, Шугай, як досвідчений рецидивіст, застосував традиційну тактику злочинців – ухилятися від конкретних підтверджень своїх же свідчень. Після цього наприкінці січня 2005 року у відрядження до Москви вирушила група сбушників. У ФСБ їм заявили, що не володіють даними про причетність Шугая та Москвитіна до терористичних угруповань. Натомість, представники УБОЗ МВС Росії ще раз підтвердили інформацію стосовно зв'язків Шугая. Росіяни уточнили, що надане раніше фото Фаєровича є застарілим, і пообіцяли, що при отриманні свіжого надішлють його в Україну.

(прод. на 14 стр.)

Київ вийшов на 21-ше місце у списку найдорожчих для проживання міст світу

Такими є результати проведення нового рейтингу найдорожчих для проживання мегаполісів планети, що опублікував у понеділок дослідницький центр Mercer Human Resource Consulting. При складанні рейтингу за основу береться вартість життя в Нью-Йорку, що оцінюється в 100 балів. Так, цього року Київ одержав 89,8 балів і пересунувся з 54-ого на 21-ше місце. В основному причиною послужило зростання гривні і цін у порівнянні з доларом, говорить у звіті Mercer Human Resource Consulting. Водночас багато Східноєвропейських мегаполісів упали в рейтингу в зв'язку з девальвацією місцевої валюти порівняно з доларом. Наприклад, Прага змістилася з 22 місця на 50, набравши 82,1 бал. Москва одержала 123,9 бала і вийшла на перше місце, а Санкт-Петербург із 99,7 балами опинився на 12-му місці у світі і 7-м - у Європі, передає Інтерфакс.

Лідерство Москви обумовлюється різким зростанням вартості життя в місті. На друге місце у світі піднялася столиця Південної Кореї - Сеул, Токіо опустилася на третю позицію. Лондон одержав 110,6 бала і посів п'яте місце у світі і друге в Європі. Також у числі найдорожчих міст Європи - Женева, Копенгаген, Цюрих і Осло. З 144 міст, що вивчалися для складання щорічного списку, найдешевшим, як і рік тому, виявився Асунсьйон - столиця Парагваю.

Луганські археологи відкопали стародавній курган

Відкриття луганських археологів доводить, що наші предки, індоєвропейці, були не лише сучасниками скіфів та сармат, але й жили по сусідству на сході України. Біля селища Краснореченськ вони розкопали курган, якому більше чотирьох тисяч років. Історики з'ясували - тут жили племена, які прийшли з південного сходу. Стародавні люди займалися переважно рослинництвом і не були воявничими, тому що не мали досить зброї. Численні знахідки, переважно предмети побуту, вказують на катакомбну культуру. В розкопаному кургані знайшли своєрідні могили тієї епохи. Померлих ховали в порожніх кімнатах, які накривали великими деревами.

Досвідченим археологам і студентам-історикам в розкопках кургану допомагають місцеві жителі. Люди пишаються історичною спадщиною та допомагають технікою й порадами. Вони обіцяють стежити за курганом по закінченні цієї експедиції, щоб замість них не з'явилися так звані "чорні археологи". Археологи задоволені, що вчасно розпочали розкопки, тому що курган поступово руйнується й багато стародавніх поховань уже безвісти зникли. Однак знайденого матеріалу вистачить, щоб Луганщина стала новою Меккою для істориків і знавців стародавностей.

Освітній портал

(прод. з 13 стр.)

На думку джерел, близьких до Смешка, розслідування можна було довести до логічного кінця. Але наступне керівництво СБУ змінило своє ставлення до справи, оскільки там з'ясувався слід небайдужого до революції Бориса Березовського. Прес-служба СБУ повідомила "Українській правді", що "на початку літа 2005 року частину матеріалів було виділено в окреме провадження для встановлення замовників теракту та інших співучасників злочину". Це дозволило висунути Шугаю і Москвитину звинувачення і передати їхню справу до суду. Про завершення слідства у справі підричників повідомляв свого часу перший заступник Турчинова Василь Крутов. Джерела в оточенні Смешка впевнені, що вибух мав стати черговою передвиборчою провокацією Бориса Березовського. Перша спроба, пов'язана з дивним зникненням Івана Рибкіна, провалилася.

Ці ж джерела упевнені, що кандидата в президенти України планували вбити, а тіло викинути з потягу Київ-Львів. Ймовірний скандал одночасно вдарив би по Путіну і загострив би передвиборчу ситуацію в Україні. Якщо в історії з Рибкіним фігурували прізвиська Давида Жванії і Романа Безмертного, то після зриву акції їхні стосунки з Борисом Березовським охололи. Тоді російський олігарх у вигнанні переключився на інші канали – через Дмитра Босова і Олександра Волкова на Юлію Тимошенко. Самого Босова неодноразово називали фінансним посередником між Березовським і деякими революціонерами. Як запевняє Волков, "Босов виступав на боці Ющенка – і він, і його дружина стояли на Майдані, постійно допомагаючи Віктору Андрійовичу і Майдану". Під час президентських виборів Босов регулярно прилітав до Києва. Сам Дмитро Босов відкидає свою роль у справі про замах на штаб Ющенка. За словами російського бізнесмена, його прізвище не фігурувало у показах Шугая і Москвитіна. "Я не маю до цього жодного відношення. Тому що, якби якісь такі свідчення були, то мене б уже сто разів викликали до СБУ чи до ФСБ і допитали", - сказав Босов "Українській правді". (Варто нагадати, що брат президента Петро Ющенко і Дмитро Босов останнього Великодня злітали на двох чартерних літаках до Єрусалиму за доставкою Благодатного вогню до Києва.)

Але, за нашою інформацією, Босов цікавився слідством у справі підричників. Заради цього він двічі ініціював неформальні зустрічі з Володимиром Сацюком – заступником Смешка в СБУ. Розмови відбулися у січні 2005 року за посередництва Олександра Волкова, давнього знайомого і того, і іншого, на дачі в Осокорках. Тим часом, Борис Березовський у газеті "Московские новости" назвав інцидент зі спробою підризу штабу Ющенка "замовною провокацією" спецслужб Росії.

Версія 2

Джерела, наближені до Олександра Турчинова, дотримуються дещо іншої логіки стосовно можливих замовників та мети планованого теракту. За словами джерел в штабі БЮТ, Турчинов особисто доповідав президенту Ющенку про розслідування цієї справи. На самому початку опрацьовувалася версія причетності до теракту ФСБ Росії, яка з ентузіазмом була зустрита у головному кабінеті держави, але не підтвердилася. Турчинов, як

і Смешко, відкинув версію інсценування теракту, бо воно не потребує такої кількості гексогену – на його переконання, йшлося про справжній замах. Джерела, пов'язані з Турчиновим, вважають, що про підготовку вибуху міг знати хтось з представників штабу Ющенка – оскільки підозріла машина тривалий час стояла під офісом кандидата в президенти, тоді як в інших випадках незнайомі авто охоронці перевіряли буквально ледь не через дві години. "Ми вважали, що була задача здійснити вибух у певний момент – коли Ющенко відсутній, але на місці є інша особа. І коли б ця інша особа постраждала, а Ющенко – ні, то завжди можна сказати, що Ющенко дивом врятувався, звичайно затримавшись на початок зустрічі", - сказало джерело в оточенні Турчинова, з чого можна зробити висновок, що кінцевою жертвою мала стати Тимошенко.

Зокрема, за словами людей Турчинова, про можливий вибух міг знати Давид Жванія. Сам Жванія повідомив "Українській правді", що він давав слідству пояснення у цій справі. "Я проводив співбесіду в СБУ на тему, хто теоретично міг мати відношення до цього. Але я до цього не причетний, про підготовку вибуху мені було невідомо, і я не маю жодної версії, хто б міг це зробити", - сказав Жванія у коментарі "Українській правді".

Джерело в оточенні Турчинова також каже, що Березовський все ж таки володів інформацією про замах на лідерку БЮТ і був готовий надати її "в обмін на гарантії участі в українській політиці". Зокрема, ці докази намагався отримати Михайло Бродський, який минулого року їздив до Ізраїлю на зустріч з Борисом Абрамовичем.

Але найцікавіша деталь, на якій акцентує увагу оточення Турчинова, така: Ющенко після відставки соратника Тимошенко із СБУ цікавився, як глибоко просунулося слідство в справі про вибухівку. Більше того, президент спеціально дзвонив шойно призначеному главі спецслужби Ігорю Дріжчаному, щоб довідатись, про які версії розслідування саме цієї справи Турчинов може повідомити на анонсованій першій після звільнення прес-конференції.

Деякі підсумки

По-перше, як визнав суд, підготовка велася саме до здійснення теракту, а не його "імітації". Ймовірно, вибух не стався лише через непорозуміння між замовником та виконавцями. По-друге, Шугаю та Москвитину дуже пощастило, що їх не затримали на місці злочину. Інакше їх навряд чи б виправдали за статтею про замах на терористичний акт. По-третє, з огляду на відомі факти, шанси на покарання замовників злочину виглядають проблематичними. Але певні висновки випливають із матеріалів судової справи та коментарів зацікавлених осіб. Зауважимо, що навіть люди з оточення Тимошенко визнають Березовського поінформованою людиною у справі підричників.

І, насамкінець, про пікантний збіг прізвищ. Як відомо, легалізувавшись у Великій Британії, Борис Березовський отримав документи на ім'я Платона Єленіна. За неймовірною іронією долі, вирок у справі про замах на штаб Ющенка винесла суддя Апеляційного суду Києва Жанна Єленіна...

А ще можна додати від ОБ, що лєнін є, і березовський є...

Семен Шевчук, Сергій Леценко, УП

Ці люди планували вибух під штабом Ющенка. Фото з зали Апеляційного суду Києва під час виголошення вироку. Зліва - Шугай, справа – Москвитін

КАНАДСЬКІ РЕФЛЕКСІЇ В УКРАЇНІ

Геї хочуть визнання

Суспільні та благодійні організації геїв і лесбіянок закликають владу легалізувати одностатеві шлюби. Про це йдеться у відкритому листі керівників зазначених організацій до Президента Віктора Ющенка, виконувача обов'язків прем'єр-міністра Юрія Єханурова, а також в. о. міністрів і до церковних організацій. Зокрема, автори вимагають “визнати в Україні дійсними одностатеві шлюби між громадянами України або між громадянами України й іноземцями, законно укладені в іншій країні, а також законно зареєстровані за кордоном цивільні партнерства”, – зазначено в документі.

Організації також закликають заборонити законодавчу дискримінацію за сексуальною орієнтацією, легалізувати цивільне партнерство для гомосексуалів, дати одностатевим родинам усі соціальні й економічні права. “Гомосексуальна родина абсолютно не захищена українським законодавством і як

така не одержує ніякої державної підтримки, хоча геї й лесбіянки платять такі ж державні податки”, – йдеться у зверненні. Організації повідомляють, що звернутися до влади їх спонукала ініціатива голови Української Греко-Католицької Церкви Любомира Гузара розробити поправки до законів. Вони мали б закріпити поняття “шлюб” як союз чоловіка та жінки, а також дати визначення поняття “сексуальних меншин”. Ці поправки нібито повинні запобігти утворенню в Україні одностатевих родин, реєстрації таких шлюбів, а також вихованню в них дітей.

Організації побоюються, що нетолерантні заяви можуть сприяти розпаленню ненависті до гомосексуальних громадян і провокувати насильство щодо них. “Чисельність геїв і лесбіянок у нашій країні сягає щонайменше мільйон осіб, і державні та суспільні інститути не повинні нехтувати цим фактом”, – йдеться в листі. Як повідомляють “Українські новини”, за різними даними, до секс-меншин в Україні належить від 420 тис. до 1,2 млн. осіб. За даними “Гей-Форуму”, найбільша кількість українських геїв живе в Києві, це місто характеризує найвищий рівень відкритості гомосексуалів. У столиці України також сконцентрована найбільша, порівняно з іншими містами нашої держави, кількість розважальних закладів, орієнтованих на гей-публіку.

Л.Г.

Росія та Канада проти прав корінних народів

Рада ООН з Прав Людини 30-06-2006 прийняла декларацію прав корінних народів. Декларація закликає уряди всіх країн світу надати більше прав корінним народам на управління їхніми землями та природними ресурсами. Остаточне ухвалення Декларації відбудеться на Генеральній Асамблеї ООН у вересні. З 47 членів Ради ООН з Прав Людини “за” проголосували 30, утрималися - 12, “а проти” проголосували Канада та Росія, країни, в яких живуть величезна кількість корінних народів, яких стосується ця декларація. За часів попередніх урядів Канада була серед піонерів-розробників цієї декларації, але при нинішньому консервативному уряді відношення до прав корінних народів, змінилося на протилежне.

Спадщина митрополита

Ізраїльський професор Шимон Редліх відвідав Львів, де минулого року проходив науковий семінар, присвячений спадщині митрополита УГКЦ А. Шептицького. Організацією семінару опікувався Центральний український фонд історії холокосту “Ткума”. Перед скликанням семінару професор Редліх, уродженець Львова, разом із багатьма своїми однодумцями в Ізраїлі провів акцію збирання підписів відомих громадських діячів за визнання Кир - Андрея “праведником світу”. Цим званням меморіальний комплекс “Яд Вашем” у Єрусалимі нагороджує тих, хто у роки війни рятував єврейське населення від загибелі. Редліх звертався і до тих, кого безпосередньо переховував у греко-католицьких храмах А. Шептицький. Всі вони одностайно висловлюються за надання Шептицькому цього почесного звання і не розуміють незговірливості спецкомісії “Яд Вашем”, яка збиралася 13 разів для того, щоби вирішити питання стосовно Шептицького, але щоразу відмовляла у визнанні Шептицького праведником, посилаючись на неоднозначну оцінку його постаті з боку істориків. Професор Шимон Редліх сподівається, що його ініціатива з підписами та створення належного медіарезонансу допоможуть вплинути на комісію “Яд Вашем” і вона збереться знову, щоби нарешті вшанувати праведність та благочинність видатного чільника нашої національної Церкви. Крім цього, до петиції, яку скерують до “Яд Вашем”, планують внести і комюніке за підсумками історичного форуму у Львові.

Дмитро Каневський, Хайфа

Погляд на нарід галицький зблизка і не дуже

Правдивий галичанин колекціонує предмети, які давно втратили ужиткове значення. Його пивниця, комірки, балкон, клуня та курник напхані різноманітними дір'явими баняками, відрами, порожніми пляшками, старими прасками, іржавими ланцюгами від роверів, банками із засохлою фарбою та лахами. Але надія усе це колись застосувати тишить добре галицьке серце аж до самої смерті. Любов до церкви галичанин така сильна, що, якби можна було, то кожен мав би на своєму городі власну. Так само виглядає й з цвинтарями та святими місцями. Заповітна мрія галичанина - мати родинний склеп під вікнами. В гіршому випадку - на Личаківському цвинтарі у Львові.

Схиляння галичанин перед цитатами загальновідоме. Сьогодні особливо популярні Шевченкові "Обніміться, брати мої", "Кохайтеся, чорнобриві, та не з москалями...". Кобзарева постать має такий великий авторитет у галичан, що вони із задоволенням приписують йому й чужі висловлювання, як-от Франкове "Лупайте сю скалу" та Шопенгауєрове "Хто ясно мислить, той ясно формулює".

Заповіт галичанин складає за три хвилини перед самою смертю і не випускає його з рук, поки вони не захолюнуть. Виливши в баняк молоко, галичанин обов'язково сполосне пляшку водою і долле до молока. Піднімаючись сходами багатопверхового будинку до свого помешкання, галичанин обов'язково повитирає ноги біля кожного сусідського килимка, залишивши недоторканим власний. Дружину галичанин вибирає, орієнтуючись на вигляд майбутньої тещі: має бути фізично здорова і фанатично віддана. Правдивий галичанин цілодобово палить газ на кухні, економлячи на сірниках, і щоб у москалів менше газу залишилось...

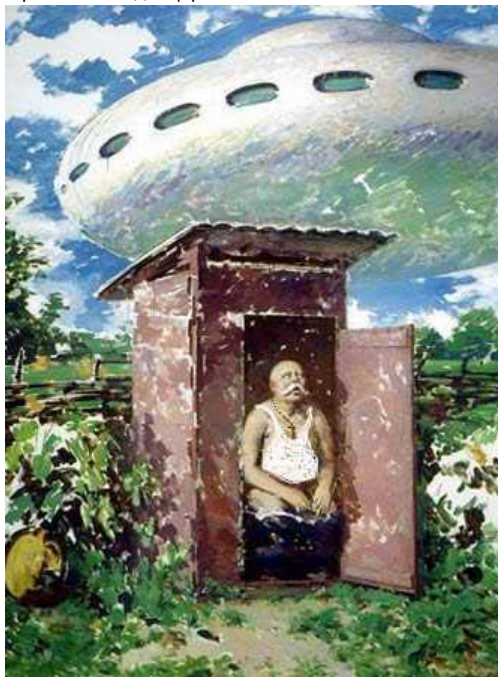
На забаві галичанина треба довго вмовляти, щоб він сказав тост. Коли ж вдасться його переконати, то виходить приблизно таке: "Шо би я мав сказати з того приводу? Бисьте щасливо сіли на потяг і доїхали до того місці, де на Вас чекають, най Вас приймуть за рідного і не виженут на шестий день гостини. І щоб лежати Вам ціхутко в землі і не гнити, як американці, бо їдять всяку хімію. І най Вам здохне тота коза французата, що об'їла нашу грушку під самий корінь. Многая і благаая літа!"

Улюблений образ галичанина - як він лежить у труні, вбраний у шлюбний костюм і шкільні мешти, серед квітів і заплаканої родини. Коли його виноситимуть на цвинтар, має вдарити грім, зблиснути блискавка і втрафити в сусідську хату. І щасливо її спалити разом зі всією господаркою й осоружними курми, що порпалися на його городі і цим завдавали йому, небіжчикові, невимовних душевних мук.

Галичанин народжується для того, щоб: у три роки пасти гуси; у шість - свині, кози, велику рогату худобу і почати курити; у дванадцять навчитися читати і щипати за майтелеси сусідську Марину; у шістнадцять - відбутися школу досконалим пияком і будзиганом; у вісімнадцять побувати у війську комірником при шарпетках і комісуватися при пропажі зі складу останніх; у двадцять - побратися з тою самою Мариною і в першу ж шлюбну ніч скочити в гречку з її неповнолітньою сестрою; у двадцять п'ять - доробитися до трьох дітей від власної жінки і вісімнадцяти від чужих; у тридцять п'ять - запровадити краватку у сподні і сякати без хустинки на мешти; у сорок п'ять - видати дочку заміж і на весіллі натовкати писк сватові; у п'ятдесят п'ять - завести козу і вчити внуків співати повстанських пісень; у шістдесят - доробитися до бригадира на будові й відсидіти рік за крадіж чотирьох кривих цвяхів; у шістдесят п'ять - відчутися себе захисником батьківщини і, пошивши однострій невідомої армії, марширувати на всі свята з фаную перед сільрадою; у сімдесят стати членом церковної десятки; у сімдесят

п'ять - спочити в Бозі, клянучи манкуртів, москалів і сусіда, чії кури все життя порпали йому город...

Галичанка народжується для того, щоб: у три роки пасти курчата; у шість-сім навчитися доїти корову Маріанну і длубатися пальцем в носі; у дванадцять вишити свою першу подушку; у вісімнадцять закінчити школу із твердим переконанням, що найбільшим скарбом у цьому світі є її цнота; у двадцять спекти свій перший цвібак; у двадцять два,

переживши трагічну любов, вийти заміж за Гриця з першої бригади і на другий же день після весілля вперше дістати в писк за те, що не була незайманкою; у двадцять три народити першу дитину і зрозуміти, що пов'язала свою долю з пияком, ідіотом і злочинцем; у двадцять чотири народити близнюків і різко набратися вагу до одного-двох центнерів; у тридцять п'ять вступити до лав Союзу українок і вперше відвідати знахарку, щоб та наслала якогось дідька на Гриця, бо п'є; у сорок вчити доньку вишивати і народити ще одну дитину, будучи свято переконаною, що дітей бузьки приносять; у сорок два вставити перші золоті зуби; у п'ятдесят переконати дочок, що всі чоловіки звірі, яких треба тримати за ґратами; у шістдесят вишити першу хоругву до церкви; у шістдесят п'ять поховати чоловіка і так за ним голосити, ніби він був ангел небесний; у сімдесят бавити внуків і вчити їх хреститися; у сімдесят п'ять їздити нарешті до родини в Канаду, притягнувши звідтамті старі лахи і ревматизм; у вісімдесят тихо згаснути на самоті, усвідомивши, що все на цьому світі

гімна варте, крім здоров'я...

Кожен порядний галичанин має родину в Канаді або Америці. Хто не має, тому ніколи не бути депутатом, мером або вїйтом. Йому світити лиш кар'єра священика. Раз на рік з-за океану на галицькі терени прибуває до родини одна пачка з добре-таки зжугитими двадцять літ тому речами, серед яких неодмінно є корейські квітчасті хустки, капи на двоспальне ліжко і пакуночок із протизаплідними пігулками для дев'яностолітньої тети Парані. Саме ці дарунки долі стають надовго, часами навіки яблуками розбрату для дружніх галицьких родин. За кожную запрапу спідню сорочку чи краватку із замацьканим вузлом галичани так сваряться і так гніваються, що лиш землетрус, буревій, всесвітній потоп і захоплення москалями наших спиртзаводів можуть їх на якийсь час об'єднати. Або приїзд коханой цютки з Канади...

Правдивий галичанин має чарівну звичку носити з собою дві пачки цигарок: ліпших - для себе, а гірших - для всіх решти. Економлячи на власних сірниках, він припалює цигарку від вогню на плиті, через що брови та чуб у нього частенько обпалені. Якщо ж поряд немає газової плити, галичанин напрошується на чужі запальнички і сірники. Цигарку галичанин викурює доти, поки не почне шкварчати фільтр і жар не обпікатиме пальці. У хаті кожного галичанина-курця є заповітна скринька, в якій на чорний день зберігаються "цюки" (недопалки тобто). У лиху годину власник цього скарбу обклеює їх папером із патріотичного видання - і хатою лине важкий сморід горілого паперу та чути хрипкий, але втішений кашель галичанина. Справжнім національним спортом наших земляків стало стрільяння цигарок у близьких і далеких індивідуумів із оточення. Власні цигарки галичанин курить тільки вдома та наодинці.

Автохтонний мешканець Галичини у 45 - 50 років вільно орієнтується у зовнішній політиці будь-якої держави світу і міг би служити радником при будь-якому уряді. Особливо це помітно під час уродин, храмових празників, релігійних свят, коли за столом збирається вся родина і після третьої чарки хтось обов'язково скаже: "А чули-сьте, що востатнє москалі зробили?.." Питання всіх часів і всіх галицьких поколінь - чому американці не хочуть на Росію ракети нуклеарні пустити - так збуджує

галицькі уми на забавах, що вони часом перебирають міру алкоголю і розв'язують світові проблеми навулачки, прозиваючи непристойними словами супротивників, з якими щойно пили і браталися.

Художні вподобання галичанина вже століття, як сформовані й незмінні. Крім релігійних образів та портретів Шевченка і Франка, галицьку оселю найчастіше прикрашає картина в ядучих барвах, на якій зображений червонопикий гуцул, що сповіщає трембітою на весь світ, що він ще живий і вівці тоже. Сей шедевр надбано за фляшку самогонки у сусіда, чий син вчиться у Львові і часами бавиться мальовидлом. Тішить око і душу галичанина й художнє відтворення валки чумаків з волами на тлі жовтого поля та синього неба. Поряд із цими шедеврами серед широкого галицького загалу побутують й "автобусні" розмальовки. Вони зазвичай розміщені на лобовому склі мікміських автобусів і схожі одна на одну, наче близнючки. Сюжет "полотен" - канонічний: розпухлий від пасажирів автобус мчить гірською дорогою, обіч якої йому вслід вишитою хусткою махає замріяна гуцулка. Десь неподалік пасе отару її чоловік. Вівці, судячи з вигляду, мутанти - дуже схожі на вічарок...

Ментальність та тисячолітній побут на галицьких теренах наділили галичанина фантастичною здатністю не визнавати власні помилки, але ретельно фіксувати чужі, зазвичай повторюючи їх. Історія ще не знала випадку, щоб хтось почув від правдивого галичанина фразу: "Вибачте, я не мав рації". Якщо ж хтось відважний зможе її вимовити, - сміливо заносьте його прізвище до книги рекордів Гіннеса і беріться обмірювати погруддя на пам'ятник, бо довго цей унікум на наших теренах не проживе.

При поясненні будь-якого нещастя, що трапилося з ним, галичанин назве тисячі причин, крім однієї - власної нетямущості. Через це галичани виглядають дуже влевненими в житті та праці. Причини, які призводять до галицьких нещастя і клопотів, також є давно усталеними та відомими. Серед них найчастіше називають: негоду, москалів, поляків, американців, сусіда, криву Теклю, що наворожила, вроки, важке дитинство, поговір, задрість, дурнувату владу і Бога. Сприятливими факторами галичанин вважає: власний розум, власну працелюбність, власну силу і вдачу, щасливий збіг обставин, який дозволив йому народитися, і Бога.

Галичанин любить скаржитися. Робить це із задоволенням та смаком. Часом видається, що в тому пеклі, в якому мешкає, за його словами, може вижити тільки Шварценеггер чи Ван Дамм з фільму "Подвійний удар". І, що цікаво, саме цьому конкретному скаржнику доля всипала пекельну суміш селітри і перцю просто в задницю, а всіх решта оточуючих незаслужено ошасливила добробою та щастям. Одне з найулюбленіших риторичних запитань галичанина: "І за що мені така кара небесна?". При цьому, важко нарікаючи на долю, галичанин ніколи не втрачає оптимізму, частенько собі повторює, щоб ніхто не почув: "Все так не буде!"...

Галицька впертість така ж знаменита. Якщо галичанин щось бере до голови або, боронь вас Боже, до серця, - немає жодної ради на те і можливості змінити його децизію. Наприклад, у якійсь районній газеті наш земляк може прочитати інформацію про те, що в Афінах при розкопках на Акрополі було знайдено український паспорт на прізвище Гомер з кольоровою знімкою сліпого поета, то жодна у цілім світі людина не зможе переконати його у неправдивості цього факту. Він вперто буде твердити, що "Гомер - то є перший український народний поет, але другий після Кобзаря геній".

Цікавою властивістю галицької ментальності є незбориме бажання галичанина захопити якомога більше землі... на цвинтарі. Таке враження, що наш автентичний земляк прагне якомога швидше побачити на кладовищі всю свою родину і ще дві-три родини сусідів, які обов'язково мають бути поховані навколо його гробівця. Мало того, відхорпена у сусідніх небіжчиків земляця загороджується металевим парканчиком, прикрашеним гострими списками арматури або важкими морськими ланцюгами. Цю "потойбічну" територію галичанин оберігає, як зіницю ока, і горе тому, хто ступить на неї нечищеним мештом або босоніжком.

Одяг галичанин обов'язково купує на виріст. Навіть якщо йому 87 років і він давно вже оглух, а бачить ще гірше. Взуття купується також на 2-3 розміри більше - а раптом нога розтолчється! Щоб зручно носити завеликі мешти, галичанин напихає в шпіці 3-4 зіжмакані районні газети.

З невідомих причин чужі діти для автохтонного галичанина чомусь завжди ліпші, ніж власні. Свої - це на віки вічні "матолки", "штурпаки" і "тумани вісімнайцяті". У зв'язку з цим кожному галичанину потім усеньке життя доводиться докладати неймовірних зусиль, щоб довести протилежне і собі, і людям, і батькам, які до самої смерті не віритимуть в успіх власних чад. У такий спосіб змалечку галичанинові прищеплюється стійкий ген упертості, наполегливості та меншовартості. Мабуть тому найбільш продуктивними галичани стають у період утисків, наруги та плундрувань з боку зайд. У мирний час благоденствія галичанин зазвичай безпечний і байдужий.

Давна мрія його є встановити у Львові пам'ятник шкварці. Сей правічний продукт для кожного правовірного галичанина є джерелом життя та символом добробуту. Шкварок галичанин споживає стільки, що пересічний європеєць від таких канцерогенних і ракотворчих доз давно б годував хробаків на Пер-Лашез або на острові святої Єлени. Здається, лише до чаю і пампушків з повидлом галичанин не додає шкварок. Усі решта страв багатющої галицької кухні населяються животворними шкварками. І в горі, і в печалі, і особливо в радості поруч із галичанином крокує його життям рожева, хрумка, чималенька шкварочка.

Готуючись до візиту в гості, на весілля чи уродини, галичанин від самого ранку аж до умовленого часу візиту перевертає вверх ногами помешкання своє, теці та братів, щоб розжитися якимсь непотребом. Це може бути непрочитана книжка про життя аборигенів з острова Сахалін, зацілий рушник з вишитим портретом Івана Мічуріна або дерев'яний беркут без одного крила. Подарунок ретельно вимивається, обтраскується дезодорантом "Ласковий май" і акуратно обгортається целофаном з уживаного букета квітів. При врученні галичанин набирає урочистого вигляду, випинає груди з вишитою краваткою і півгодини розхвалює принади та переваги власного підношення. А вже вдома мало не до самого ранку побивається за втраченою річчю.

Онуфрій ЖМЕНЯ

Welcome to the Ottawa Ukraina Royals Soccer Club

Whether you want to play for the team, come and support the team, help run the team, anything at all we would like any Ukrainian to participate. We would ask everyone to please not hesitate in contacting us as we will fully welcome anyone interested, and nobody will be turned aside if committed. Please tell your Ukrainian friends, family, everyone you can and come and bring together the Ottawa Ukrainians!

<http://www.ottawaukraina.com/index.html>

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Загадка християнських святинь

У науковому світі сенсацією стали висновки про те, що кров на найбільших християнських святинях - Туринській плащаниці, Туніці Аржантоя і Сударіумі Ов'єдо - належить до однієї і тієї самої рідкісної групи крові. Їхній науковий аналіз було проведено під час роботи над науково-документальним фільмом "Чи можна клонувати Христа?", який знімав французький режисер Ів Буассе. Вважають, що в Туринську плащаницю тіло Христа було загорнуте відразу після зняття з хреста, Туніка Аржантоя була на Ньюму під час шляху на Голгофу, Сударіум Ов'єдо покривав голову Ісуса під час покладання в труну. На цих святинях є багато слідів крові. Їхній аналіз засвідчив, що кров належить рідкісній групі АВ, а її носії мешкають переважно на території Палестини, Сирії, Йордану і в деяких районах Туреччини. Буассе не відкидає, що кров на всіх християнських святинях належить одній і тій самій людині.

У наступних номерах "ОВ" читайте цікаву статтю про реліквії, котрі збереглися до наших днів -
" С В І Д К И Х Р И С Т А "

Віра в Україну

Чому 24 серпня 1991 року на карті світу з'явилась держава Україна? Чому вона з'явилась, незважаючи на кількостолітнє російщення, фізичне винищення носіїв культури і систематичне зомбування решти населення ідеями, що „нет, не било і не будет”, що бути українцем – ознака духовної відсталості та ще багатьох інших системних спроб знищити українську націю, асимілювати її до складу населення імперії з слов'янською мовою, але татаро-монгольськими поглядами на державний устрій – чому не розчинилася Україна в цьому людському вавилоні? 30 червня 1941 року дає відповідь і на ці, і на багато інших запитань, зв'язаних з існуванням, у тому числі державним, української нації.

Акт відновлення Української Держави – наочний приклад: для того, щоб матеріалізуватись, держава повинна утвердитись в серцях її громадян. Це неспростовне твердження, аксіома національного життя будь-якого народу. Воно було актуальне для українців за часів Хмельниччини і Мазепи, національної революції початку минулого століття, актуальне зараз і таким залишиться для наших нащадків. Власне Українська Народна Республіка, незважаючи на її міжнародне визнання, виявилась недостатньо життєздатною, бо люди, які вважали себе тодішньою національною елітою (хоч насправді, вони лише волею обставин опинились на місці, де повинна бути справжня національна еліта), не розуміли ні значення кровного зв'язку поколінь, ні духовного елемента, як стрижня національної спільноти.

З багатьох уроків життя, які полковник Євген Коновалець отримав у тій програній УНР війні за Українську Державу, і передав наступному поколінню, найважливішим є той, що державу для себе українці повинні вибороти самі. Що кожен чужинець, який оголошує підтримку, з легкістю від неї відмовиться, якщо зміняться обставини – бо для нього українська незалежність є звичайним дипломатичним товаром, за який можна отримати якісь додаткові вигоди для свого народу. І лише для українців це поняття не може бути розмінною монетою – бо тоді втрачається сенс буття самого народу. Діти батьків, що програли подарований історією шанс здобуття незалежності, на батьківських помилках склали свою філософію буття. Вони плекали власну силу і знали, що сила духу ламає силу заліза. Ти програє, якщо перестає вірити у перемогу, а загибель героя – це не поразка, а перемога нації – ось їх дорогавкази у боротьбі за свою державу. Це молоде покоління було приречене проголосити свою державу, навіть якщо комусь із раціональними поглядами на життя це здалось би дикою безнадією.

Документи Великого Збору, який пройшов напередодні, та й спогади учасників, свідчать, що великої надії на визнання Німеччиною відновленої Української Держави ці молоді люди не мали. Але значно важливішим від німецького визнання для них було утвердження факту, що на українській землі правила гри виписують українці. Ідеалізм. Але без цього ідеалізму держава стає тимчасовим і випадковим явищем історії, яке існує завдяки прихоті долі та волі сильних світу цього. І саме це було причиною спроб гітлерівців зламати в гестапо Бандеру і Стецька – щоб потім при кожній нагоді можна було аргументувати – ви ж самі відмовились від своєї держави, - а значить, не маєте на неї жодного морального права. Віра в Україну – ось той чинник, який не дав зламатись творцям Акта 30 червня, незважаючи на

тюрми і концтабори, розстріли рідних, близьких, друзів. В найгірші часи, коли для багатьох «реальних політиків» українська державність здавалась вигадкою хворої фантазії, вони пронесли цю віру через своє життя і зберегли її вогонь в серцях наступних поколінь. Вони не капітулювали – тому ми й маємо державу. І лише віра в Україну, така, як була у творців Акта 30 червня, - анітрохи не менша – може вилікувати усі її, України, постколоніальні болячки. І саме тому ця віра в Україну є першим об'єктом атаки ворога, який хотів би нашу державність скасувати.

Акт 30 червня став моральною базою для створення УПА. Поведінка творців Акта в гестапівських застінках стала прикладом для стрільців і командирів УПА. У другій Світовій війні було підписано немало актів капітуляції більших і менших армій та держав. Може, комусь відомий акт капітуляції УПА? Вона не капітулювала – і саме тому 24 серпня 1991 року на карті світу з'явилась держава Україна.

Сьогодні „реальні політики”, наділені владою в Україні, муляються від святкування

Акта 30 червня на державному рівні. Вони розповідають нам, що на їхній майстерності компромісів зі стороною, яка категорично відкидає національно-визвольну боротьбу, сьогодні тримається українська держава. Не вірте їм. Ніякої держави на компромісах із національною кривдою збудувати не можна – бо вона, ця держава, завжди є уособленням національної правди, - і тоді їй, внутрішньо цілісній, не страшні ніякі зовнішні загрози. Це не на майстрах компромісу з національною кривдою тримається держава – це вони тримаються за державу. А Україна тримається на подвигу людей, які поставили її незалежність вище від ціни власного життя. І для перспектив української державности важливе не так кон'юктурне визнання подвигу героїв з боку «фахівців політичного компромісу», як віра в Україну людей, які живуть цим подвигом незалежно від політичного курсу майстрів триматися за владу. Поки звичайні люди, не наділені політичною владою, святкують 30 червня – віра в Україну жива, і значить – в наших душах ми не капітулюємо!

Ярослав Сватко

Росію буде стерто з мапи світу

Німецький військовий експерт і журналіст Петер Шолл-Латур упевнений, що Росія незабаром припинить своє існування як державне утворення. Німецька телекомпанія ZDF продемонструвала 45-хвилинний документальний фільм "Росія в подвійних лещатах", підготовлений Петером Шолл-Латуром. Фільм і однойменна книга були написані за наслідками його поїздки до Росії влітку 2005 року. У фільмі німецький експерт ділиться своїми спостереженнями, стверджуючи, що, не зважаючи на сприятливу зовнішню економічну кон'юктуру, Росія невблаганно рухається до загибелі. Петер Шолл-Латур прогнозує, що Росія буде стерта з карти світу і цей процес невблаганний, тому що об'єктивний. Петер Шолл-Латур вказує, що головна проблема Росії (росіян) сьогодні - ця катастрофічна депопуляція. "Чисельність росіян стрімко зменшується, тоді як кількість неросійських (головним чином мусульманських народів) навпаки - стрімко росте", - вказує німецький експерт. На цьому фоні Китай прибере до своїх рук стрімко пустіючий Далекий Схід і Сибір. Депопуляція цих регіонів неминуче приведе до того, що вказані території впадуть в руки Китаю як зрілий (золотий) плід, без єдиного пострілу. "Не Китай і навіть не Іран, а саме Росія стане найближчим часом полем запеклої війни. Її рватимуть на частини Захід, Китай і Ісламський світ в кривавій битві за величезні мінеральні ресурси - нафту і газ", - передрікає Петер Шолл-Латур.

УНІАН

Шотланд Ярд відновив розслідування щодо 14 Waffen SS Galizien

Британська газета The Guardian повідомляє, що офіцери Шотланд Ярду на вимогу члена британського парламенту ще раз перевірять ветеранів дивізії 14 Waffen SS Galizien (дивізії "Галичина") на причетність до можливих злочинів.

Сім років тому спеціальна група розслідувань була розпущена, і ось, на вимогу лейбориста Andrew Dismore, члена парламенту від Hendon, розслідування було поновлено. Самі фахівці вважають, що завдання вони отримали щонайменше на десять років запізно, бо ні ні можливі підозрювані, ні їх можливі жертви не є у тому віці, щоб витримати нормальний судовий процес. Професор David Cesarani, який був одним з розробників закону про воєнні злочини, що набув чинності 15 років тому, вважає, що зараз цим розслідуванням мали б займатись історики, а не слідчі. Однак парламентарій непохитний: він вважає, що розслідування є єдиним ефективним запобіжним заходом, щоб воєнні злочини не повторились в майбутньому. Він готовий лобювати в парламенті додаткове фінансування розслідувань, лише б довести його до завершення.

На думку "Майдану" це є політичним замовленням, оскільки далі The Guardian повторює давно спростовані істориками небиліці про причетність батальйону "Нахтігаль" до розстрілу "тисяч євреїв у Львові". Такі публікації завжди з'являються в пресі під час загострення українсько-російських стосунків, потім затихають, коли українська громадськість наводить факти, які спростовують безпідставні звинувачення. Нашим історикам та працівникам МЗС давно пора підготувати типовий відповідальник на ці шаблонні звинувачення, розроблені ще совковим агітпропом, і відкривати їх на потрібній сторінці відповідно до звинувачення.

ОУН-УПА хочуть проголосити терористами і знайти потерпілих

9 червня у Галицькому місцевому суді Львова розпочалося судове засідання за позовом першого секретаря Львівського обкому Комуністичної Партії України Олександра Калинюка, який від імені обкому КПУ запропонував Львівській міськраді виділити земельну ділянку на території в'язниці-катівні Лонського під будівництво пам'ятника енкаведистам.

Варто пригадати, що група депутатів минулого скликання в останніх днях своєї каденції мала намір зареєструвати у Верховній Раді законопроект про потерпілих від дій ОУН-УПА. Один із авторів законопроекту, голова комітету зі справ пенсіонерів, ветеранів і інвалідів Верховної Ради Петро Цибенко, повідомив що назва законопроекту звучить "Про статус і соціальний захист громадян України, що постраждали від дій ОУН та УПА в період Великої Вітчизняної Війни і післявоєнний період".

За словами Цибенка, законопроект розроблено у відповідь на те, що "стара нова політична команда стала на шлях ініціювання реабілітації воїнів ОУН та УПА і надання їм статусу ветеранів". Голова комітету також висловився за те, щоб даний законопроект було прийнято на наступній сесії Верховної Ради. Даний законопроект визначає правові й організаційні основи державної політики стосовно громадян України, що стали

жертвами терористичних дій ОУН-УПА в період Другої світової і післявоєнний період (1941-1956 роки). Крім того, законопроект встановлює статус жертв терористичних дій ОУН-УПА та гарантії їхнього соціального захисту. На думку одного з розробників проекту Григорія Буйка, законопроект пропонує вважати жертвами ОУН і УПА громадян України, що загинули від дій націоналістичних військових формувань, втратили здоров'я, стали інвалідами, понесли фізичні й моральні збитки, втратили членів родини, втратили житло та інше майно.

Також у законопроекті пропонується вважати жертвами ОУН-УПА родичів громадян України, що були відряджені в західні регіони України для служби або роботи, і тих, хто був примусово мобілізований в УПА, але не вчинив злочинів проти людства і є реабілітованим. За словами Буйка, законопроектом передбачається компенсація жертвам ОУН і УПА вартості втрачених будинків і майна, надання пільг. Відповідно до законопроекту, пропонується встановити в Києві пам'ятник громадянам, що постраждали від дій ОУН і УПА в період Другої світової і післявоєнний період. У законопроекті відзначається, що закон повинен вступити в дію з 1 січня 2007 року.

Отаке-то! І це в Україні! І це у Львові! "ОВ "

МЕД ПРЯМО ВІД ПАСІЧНИКА

НЕПАСТЕРИЗОВАНИЙ З РІЗНОМАНІТНИХ КВІТІВ,
РОЗТАШОВАНИХ НА ЕКОЛОГІЧНО-ЧИСТИХ ДІЛЯНКАХ
КУПЛЯЙТЕ, ПОСМАКУЄТЕ!

ТЕЛ: (613) 596-5975 www.victorsapiary.com

Вибрики долі

Шарон мав нагоду познайомитися зі своїм нинішнім рятівником. Справді, шляхи Господні невідомі! Напевно, у кожної людини не раз у житті виникає бажання повернути стрілки годинника назад, аби виправити помилки. Мабуть, таке бажання виникло б тепер у прем'єр-міністра Ізраїлю Арієля Шарона, яки він дізнався про те, що торік доля дарувала йому нагоду познайомитися зі своїм рятівником - нейрохірургом Хосе Коеном. Відтоді, як прем'єр потрапив на операційний стіл до Коена, цей сором'язливий 39-річний чоловік у старомодних окулярах, що розмовляє тихим голосом із важко прихованим іспанським акцентом, став найпопулярнішою людиною Ізраїлю. Тоді ж ним зацікавилися і в канцелярії голови уряду, щоби якось віддячити за надзвичайно складну та відповідальну операцію, яку професійно провів молодий нейрохірург. І от одна з працівниць канцелярії - Мейрав Катріель, затримавшись пізно ввечері у своєму кабінеті, випадково знайшла у шухляді столу лист із печаткою шпиталю "Хадасса", до якого після крововиливу у мозок потрапив Шарон. Пані Катріель розповідає, що її здивуванню не було меж. Лист, датований лютим минулого року, надійшов на адресу канцелярії Шарона від колективу медсестер нейрохірургічного відділу клініки "Хадасса".

На кількох аркушах із зошити медсестри виклали історію про лікаря, вихідця з Аргентини, який кілька років тому приїхав до Ізраїлю. І хоча він і має блискучі перспективи, у маленькій кімнатці звичайного гуртожитку живе йому вкрай нелегко. Тож дружний колектив лікарні й вирішив скласти листа і попросити прем'єр-міністра знайти кілька хвилин для особистого побачення з талановитим хірургом, бо така зустріч підбадьорить молодого лікаря у важкий період його життя. Не важко здогадатися, про кого йшлося - медсестри просили Шарона перенести державні справи на годинку, щоби побачитися з Коеном, який менше ніж через рік урятує Шаронові життя! Проте співробітники канцелярії, одержавши листа, визначили його не вартим уваги прем'єра і у зустрічі відмовили. Катріель каже, що всі співробітники офісу прем'єра та його рідні були глибоко шоковані цим листом із минулого. Чи довідається сам Аріель Шарон ім'я свого рятівника і чи зможе запросити його на каву або в якийсь інший спосіб віддячити талановитому хірургові, який урятував йому життя, досі невідомо. Попри успішну операцію і задовільні результати обстежень, ізраїльський прем'єр і надалі перебуває у непритомному стані.

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ

Підтримуйте єдине друковане українське незалежне видання із столиці Канади

ХРИСТИНА ЧУМАК-ГРЕЙНДЖЕР

Народилась 1941 р. у Львові в мистецько-вчительській родині. Мати - Ольга Білзор студіювала у відомого львівського художника О. Новаківського. У 1949 р. переніши з батьками всі поневіряння втікачів по Європі, опинилася в Канаді, Торонто. Студіювала в Онтарійському мистецькому коледжі та Оттавському університеті. Після студій, під час яких познайомилася зі своїм чоловіком, залишилася постійно жити в Оттаві. Працювала мистецьким консультантом, викладачем мистецтв та англійської мови і літератури в Оттавському університеті.

З 1980 захопилася малюванням виключно ікон та дослідженням іконопису. Творчі пошуки сприяли створенню власного колориту сучасної ікони, на яких значну увагу приділяється зображенню Богородиці з дитяком. Як говорить сама художниця: *“Я малюю образ Марії з Ісусом багато років. Незважаючи на їхні людські обличчя, мої роботи вказують на інший світ духовності, іншу реальність з якої походимо і ми”*.

В 1996 р. Nivalis Press видрукував авторську книжку-молитву з 28 кольоровими репродукціями художниці *“Марія: Мати мого Бога”*, яка була перевидана французькою, іспанською та італійськими мовами. Зокрема, італійською мовою, книжка була видана на замовлення Ватикану в Римі. У вересні ц. р. виходить новий великий альбом художниці *“Мама і Дитина”*. Деякі з новостворених ікон, які увійшли в нього, подаємо на наших сторінках.

Роботи мисткині знаходяться у багатьох колекціях, включно в збірці національного Канадського музею цивілізації і були виставлені у спеціальній експозиції, репродукції з її ікон відтворюють на багатьох канадських поштових листівках, плакатах та буклетах. Персональні виставки періодично відбуваються у Канаді та Америці.

Останні десять років живе неподалік Оттави в мальовничій затишній околиці провінції Квебеку. Дуже любить тварин, для яких знаходить місце на своїх чудових роботах.

Додаткова інформація:

<http://www.udayton.edu/mary/gallery/exhibits/granger.html>

Контактна адреса:

CHRISTINE GRANGER ICONS STUDIO

DOUBLEBROOK FARM

486 MACDONALD RD, LOW QUEBEC JOX 2C0

Tel. (819) 422-1356

